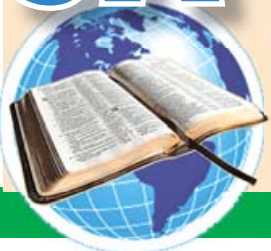

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

**№9 (108)
ВЕРЕСЕНЬ
2013 РОКУ**

А ЯК БИ БУЛО В НАШІЙ ЦЕРКВІ?

Пастор Єремія Степек переодягнувся на бездомного і пішов в десятитисячну церкву, в якій того ранку мав бути представлений як старший пастор.

Він ходив навколо церкви, яку незабаром мали передати йому, протягом 30 хвилин, у той час, як вона заповнювалася людьми. Тільки троє з цих десяти тисяч привіталися з ним. Він попросив грошей, щоб купити їжу. Ніхто не подав йому і кілька центів. Він увійшов до зали і спробував сісти спереду, однак служба порядку попросила його пересісти назад. Він вітався з людьми, але у відповідь отримував тільки нехвальні погляди людей, які дивилися на нього звисока і з неприхованим осудом.

Сидячи на лавці наприкінці залу, він слухав церковні оголошення. Нарешті старійшини сказали: «Ми б хотіли представити вам нового старшого пастора — Єремію Степека». Люди почали аплодувати.

Але коли бездомний старий, що сидів на лавці ззаду, підвівся і пішов до переду, аплодисменти стихли. Очі усіх були спрямовані на старого. А той підійшов до вітаря, взяв мікрофон, зробив паузу і прочитав: «Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: Прийдіть, благословенні Отця Мого, наслідуйте Царство, уготоване вам від закладін світу: Бо я голодував, і ви нагодували Мене, прагнув — і ви напоїли Мене, мандрівником Я був, і ви прийняли Мене, був нагий, і Мене зодягли ви, слабував — і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був — і при-

йшли ви до Мене». Тоді відповідая Йому праведні та й скажуть: «Господи, коли то Тебе ми голодного бачили — і нагодували, або спрагненого — і напоїли? Коли то Тебе ми мандрівником бачили — і прийняли, чи нагим — і зодягли? Коли то Тебе ми недужого бачили чи в в'язниці — і до Тебе прийшли?». І Цар відповість і промовить до них: «Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх, — те Мені ви вчинили».

Тоді скаже їм тим, хто ліворуч: «Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний вогонь, що диаволові та його посланцям приготований. Бо Я голодував був — і не нагодували Мене, прагнув — і ви не напоїли Мене, мандрівником Я був — і не прийняли ви Мене, був нагий — і не зодягли ви Мене, слабкий і в в'язниці — і Мене не відвідали ви».

Тоді відповідая їм вони, промовляючи: «Господи, коли то Тебе ми голодного бачили або спрагненого, або мандрівником, чи нагого, чи недужого, чи в в'язниці — і не послужили Тобі?». Тоді Він відповість їм і скаже: «Поправді кажу вам: чого тільки одному з найменших цих ви не вчинили, — Мені не вчинили!».

Багато хто в залі почав плакати, багато голів були схилені у молитві. А пастор вів далі: «Сьогодні я бачу зібрання людей, а не Церкву Ісуса Христа. У світі достатньо людей, але недостатньо учнів... Коли ви вирішите стати учнями?». І він розпустив зібрання до наступної неділі.

Бути християнином — це більше, ніж те, про що ви заявляєте. Це те, чим ви живете!

afmedia.ru.

ЗАЯВА

**з приводу діяльності керівника
Духовного центру «Відродження»
Володимира Мунтяна в Україні**

З тривогою та болем в серці звертаємось до церков і християн в Україні та за її межами з приводу діяльності керівника Духовного центру «Відродження» Володимира Мунтяна в Україні.

Аналізуючи його діяльність, яка популяризується через засоби масової інформації та відеореурси, ми констатуємо, що В. Мунтян відхилився від євангельського вчення та опинився в духовній омані, про що, зокрема, свідчать наступні ознаки:

1. Акцент на практиці звільнення від родових проклять, зняття «порчі», зняття «вінків безшлюбності», що не відповідає євангельській науці, а скоріше, належить до розряду окультиї практики.

2. Маніпуляції із зціленням та вигнанням демонів, у тому числі оманливе використання у своїй діяльності фактів зцілень та звільнень людей від злих духів, що відбулися в інших церквах.

3. Використання психологічних прийомів для навіювання страху перед прокляттям, що є обманом, бо кожен, хто щиро покався перед Богом, звільнений від всякого прокляття. Подібне навіювання знецінює жертву Христа як недостатню для повного звільнення людини.

4. Псевдовчення про збагачення, яке, як це було з діяльністю громадянина Нігерії С. Аделаджі, може призвести до дискредитації євангельського руху та загалом християнства в Україні (1Тим. 6:5-10).

Враховуючи це, ми рішуче заявляємо про відмежування від вчення і діяльності В. Мунтяна (Духовний центр «Відродження») та про те, що він не має жодного відношення до Церкви ХВС України.

Закликаємо всіх християн остерігатись цього діяча, беручи до уваги застереження апостола Павла: «Ввійдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть і... що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою» (Дії 20:29-30).

Нехай Господь благословить Україну та береже наш край від духовних збочень і потрясінь!
Комітет та Правління ЦХВЕУ.

ЧИ ЧЕКАЄШ ТИ НА ДРУГИЙ ПРИХІД ІСУСА?

Віктор Куриленко

Проповідь на Малинфесті-2013

«А до Ангола Церкви в Сардах напиши: «Оце каже той, Хто має сім Божих духів і сім зір: Я знаю діла твої, що маєш ім'я, ніби живий, а ти мертвий. Будь чуйний та решту зміцняй, що мають померти. Бо Я не знайшов твоїх діл закінченими перед Богом Моїм. Отож пам'ятай, як ти взяв і почув, і бережи, і покайся. А коли ти не чуйний, то на тебе прийду, немов злодій, і ти знати не будеш, якої години до тебе прийду» (Об. 3:1-3).

ст. 3

Пастор з Монголії Один Цолмон:

«НАША МЕТА — ПРОПОВІДУВАТИ ЄВАНГЕЛІЄ НАРОДАМ, РОЗКИДАНИМ ПО АЗІЇ З ЧАСІВ ЧИНГІЗХАНА»

29 липня відбулася зустріч завідувача відділу зовнішніх та міжнародних зв'язків ЦХВЕУ Юрія Кулакевича з пастором Одним Цолмоном із Монголії, який прибув до України з ознайомчим візитом і протягом тижня знайомився з досвідом служіння ЦХВЕУ, зокрема і з діяльністю Київського Біблійного інституту.

«Я повернувся до Господа 20 років тому і зразу ж почав Йому служити. Як пастор, я багато проповідував про місію у нашій церкві і позаминулого року сам поїхав місіонером до Калмикії. Мета євангельських християн Монголії, які об'єднані в Союзі церков євангельської віри Монголії, — проповідувати Благую Звістку всім народам, що були розкидані від часів Чингізхана по різних землях», — розповідає пастор Цолмон.

За словами гостя, ще в 1990 році в Монголії не було жодного християнина, сьогодні їх вже близько 300 тисяч, що становить майже 10 відсотків всього населення країни. Союз церков налічує понад тисячу громад. Тільки в Улан-Баторі їх близько 400. Сьогодні немає жодного міста, де не було б церкви, а християни є в кожному селі.

— Ми дякуємо Богові за це! Зростає соціальна значимість християнства. В газетах ви не раз прочитаєте оголошення: «Запрошуємо на роботу християн». І це

в країні, де домінує буддизм. Наших віруючих запрошують працювати в органах влади та інших суспільно важливих посадах. Є багато, так би мовити, «таємних учнів», подібно до Никодима, хоча багато відомих діячів науки, мистецтва чи артистів відкрито сповідують свою віру.

Як зазначив після зустрічі Юрій Кулакевич, законодавство про релігійну свободу в Монголії навіть більш сприятливе, ніж українське, яке ми завжди вважали зразковим.

— Ми приємно здивовані, що так багато доброго відбувається в цій азійській країні. Пастор Цолмон засвідчив прагнення монгольської Церкви благовітстити не тільки монголомовним народам, але й усій Росії та Азії. Разом з ректором КБІ Сергієм Манельюком ми обговорили можливі напрямки об'єднання зусиль та ресурсів для кращого благовітству в регіонах, де працюють українські та монгольські місіонери, — розповів Юрій Кулакевич.

chve.org.ua.

ПЕРЕДАВАЙ ДІТЯМ ДУХОВНИЙ СПАДОК

«І сталося після цих випадків, що Бог випробовував Авраама. І сказав Він до нього: «Аврааме!». А той відказав: «Ось я!». І промовив Господь: «Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісака, та й піди собі до краю Морія і принеси там його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі». І встав Авраам рано вранці, і свого осла осідлав; і взяв із собою двох слуг та Ісака, сина свого, і для цілопалення дров нарубав. І встав, і пішов він до місця, що про нього сказав йому Бог. А третього дня Авраам звів очі свої та й побачив те місце здалека. І сказав Авраам своїм слугам: «Сідайте собі тут з ослом, а я й хлопець підемо аж туди, і поклонимося, і повернемося до вас». І взяв Авраам дрова для цілопалення, і поклав на Ісака, сина свого, і взяв в свою руку огонь та ножа, і пішли вони разом обоє. І сказав Ісак до Авраама, свого батька, говорячи: «Батьку мій!». А той відказав: «Ось я, мій!». І промовив Ісак: «Ось огонь та дрова,

а де ж ягня на цілопалення?». І відказав Авраам: «Бог нагледить ягня Собі на цілопалення, сину мій!». І пішли вони разом обоє».

ст. 7

ОЗБРОЄНИЙ І ВКРАЙ НЕБЕЗПЕЧНИЙ...

**«Смерть та життя – у владі язика»
(Пр. 18:21)**

Можливо, для когось школа й була другим домом, але для мене вона була місцем морального насильства. Щодня, повертаючись додому, я приносила щоденник з хорошими оцінками і душу з поганими. Оцінки в щоденнику ставили вчителі, а зарубинки на серці залишали однокласники. Я не скаржилася батькам на те, що наді мною в школі знущаються, вважала дуже принизливим просити захисту, тому захищалася сама, іноді вдало, іноді, звичайно, ні. Однокласники не били мене, не погрожували – просто обзивали... Я не була дитиною з обмеженими розумовими здібностями, наша сім'я не перебувала на межі бідності (точніше, тоді всі були однаково бідними), я не відставала в навчанні, я просто мала зайву вагу.

Я на собі відчула, як глибоко можна ранити словами. А душевні рани гояться набагато довше, ніж фізичні, і впливають на все життя. Найстрашніша зброя масової дії, якою володіє людство, – це не ядерна й не бактеріологічна. Найстрашніша зброя – це звичайний людський язик. Маленький орган, що загубився в людському тілі, щільно захований за подвійною завісою, може вдарити сильніше від кулака... Не раз із його легкої подачі люди вчиняли самогубство, руйнувалися сім'ї, розпалювалися державні конфлікти. І саме з його допомогою формується суспільство.

Недаремно апостол Яків, брат Ісуса Христа, сказав одного разу: «... та те може ніхто із людей язика вгамувати, він зло безупинне, він повний отрути смертельної! Ним ми благословляємо Бога й Отця, і ним проклинаємо людей, що створені на Божу подобу. Із тих самих уст виходить благословення й прокляття. Не повинно, брати мої, щоб так це було!» (Як. 3:8-10).

Саме слово «Розіпни!» звело Божого Сина на хрест, і саме передсмертні слова Спасителя: «Прости їм, Отче» подарували мільйонам тих, хто увірував, порятунком і життя вічне.

Разом з технічним прогресом у наше суспільство прийшли розпуста й занепад моралі. І як не гірко це визнавати, але за всією видимою релігійністю й модною назвою «Україна – найбільш християнська країна в Європі» наші показники, як і раніше, сумні й неоптимістичні. Очевидно, релігійність не проникає вглиб наших сердець, тому ми продовжуємо займати верхівку хіт-параду в тій же Європі за кількістю розлучень, ВІП-інфікованих і суїцидів...

Мудрий Соломон сказав: «Смерть та життя у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає» (Пр. 18:21). І ви, дорогий читачу, саме та людина, яка може, правильно користуючись даною вам владою, давати життя! Але якщо ви ображаєте, принижуете, обзиваєте, то ви несете смерть моральну, а іноді навіть фізичну.

Знаменитий філософ античності Піфагор користувався величезною повагою у своїх учнів. Одного разу один з його учнів викликав роздратування вчителя, і Піфагор сказав йому кілька різких слів. Учень від горя покінчив життя самогубством. Піфагора настільки вразив цей трагічний випадок, що з тих пір він жодного разу не сказав нікому жодного поганого слова.

Якби ми тільки усвідомлювали, скільки разів усього лише одним своїм різким словом ми розбивали майбутнє людей, штовхаючи їх у яму безвиході й безнадії... Коли наступного разу ви захочете на когось гримнути або сказати комусь щось принизливе чи образливе, згадайте слова, які сказав Христос: «Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня! Бо зо слів своїх будеш виправданний, і зо слів своїх будеш засуджений» (Мт. 12:36-37).

І зовсім не дивно, що нас оточують і нами керують не надто інтелектуальні люди, адже ми їх створили за допомогою свого маленького, на перший погляд, досить м'якого і навіть беззахисного язика, і зовсім не дивно, що чим далі, тим більше наше суспільство набуває потворних рис. Навіть не усвідомлюючи того, ми перебуваємо при владі, і геноцид українського народу – це не явище минулого, це наше сьогодення, що здійснюється без нашої особистої участі.

Як стати людиною, яка несе життя, а не смерть? Звідки брати сили, щоб не озлоблюватися? Як пояснити дітям, що багато болю вони завдають один одному словами?... Як у будь-якої ріки є джерело, так і язик наш має натхненника. Він живе всередині нас. І наші слова – це прояв нашої суті.

Христос сказав: «Добра людина із доброї скарбниці серця добре виносить, а лиха із лихоті виносить лихе. Бо чим серце наповнене, те говорять уста його!» (Лк. 6:45). Язик – це рупор серця. І тому якщо ваш язик злий, то причина не в тих, хто вас оточує, а в тому, що вас наповнює. Тільки наповнене вірою, надією, любов'ю, добротою серце може допомогти іншим знайти віру, надію й любов! Не може порожній колодязь угамувати спрагу, не може погасла свічка розсіювати темряву. Так і людина, що не має в серці Бога, не здатна творити добро навіть язиком.

Зазирніть у своє серце. Чим воно наповнене? Те, що ви говорите, допоможе вам довідатися про сутність вашого серця. Можливо, сьогодні вам потрібно терміново йти до Джерела Любові – Бога, щоб перестати нести смерть у свою сім'ю, на свою роботу, в суспільство. У вас є право вибирати, яким знаряддям стане ваш язик – знаряддям добра чи знаряддям зла.

Н. Дубовик.

Список найважливіших професій не такий вже й великий. Це професії вчителя, лікаря, пожежника, землероба. І справді, вони заслуговують на пошану, однак всі вони володіють одним істотним недоліком — їх результати з плином часу зведуться до нуля.

Біблія попереджає: у вогненній бурі зруйнованої світобудови зникне і наша голуба планета: «А земля та діла, що на ній, погорять...» (2 Петр. 3:10).

Однак існує одна справа, важливішою за яку нема, результати якої не зникнуть ніколи — це справа ловців душ людських. І щасливі ті, хто оволодів нею!

«І сталося, як тиснувся натовп до Нього, щоб почути Слово Боже, Він стояв біля озера Генісаретського. І Він побачив два човни, що стояли край озера. А рибалки, відійшовши від них, полоскали невода. І Він увійшов до одного з човнів, що був Симонів, і просив, щоб він трохи відплив від землі. І Він сів та й навчав народ із човна. А коли перестав Він навчати, промовив до Симона: «Попливи на глибину і закиньте на полов свій невід». А Симон сказав Йому в відповідь: «Наставнику, цілу ніч ми працювали і не вловили нічого — та за словом Твоїм укину невода». А зробивши оце, вони безліч риби набрали — і їхній невод почав прориватись... І кивали вони до товаришів, що були в другім човні, щоб прийшли допомогти їм. Ті прийшли та й наповнили обидва човни — аж стали вони потопати. А як Симон Петро це побачив, то припав до колін Ісусових, кажучи: «Господи — вижди від мене, бо я грішна людина!». Бо від полуవు риби, що зловили вони, обгорнув жак його та й усіх, хто з ним був, також Якова й Івана, синів Заведеевих, що були спільниками Симона. І сказав Ісус Симонові: «Не лякайся — від цього часу ти будеш ловити людей!». І вони повитягали на землю човни, покинули все та й пішли вслід за Ним» (Лк. 5:1-11).

У радянській атеїстичній пропаганді вираз «ловці душ» носив образливий відтінок. Але апостолам це порівняння сподобалося. Раніше вони ловили рибу на смерть. Христос же покликав їх ловити душі людей для вічного життя.

Яка величезна різниця! Яка дивна заповідь небесної радості! Христос вчив, що на небі більше радітимуть за грішника, що кається, аніж за 99 праведників, які не потребують покаєння (Лк. 15:7). Щоб бути добрим ловцем душ для Господа, потрібно насамперед любити Боже Слово.

Любов до Слова

«І сталося, як тиснувся натовп до Нього, щоб почути Слово Боже, Він стояв біля озера Генісаретського. І Він побачив два човни, що стояли край озера. А рибалки, відійшовши від них полоскали невода. І Він увійшов до одного з човнів, що був Симонів, і просив, щоб він трохи відплив від землі. І Він сів та й навчав народ із човна».

Народ був захоплений дивним викладанням Писання і міг без втоми слухати Ісуса годинами, а то й днями. Без всякої реклами тисячі людей знаходили Христа навіть в пустинних місцях і просили Слова!

І цього ранку люди шукали не ознак і чудес, а настанови для безсмертних душ. Натовп все прибував і прибував, так що Христу довелося відступити до води, щоб всі могли Його почути...

Однак кілька чоловіків неподалік не прислухалися до Божого Слова, а вони, як не дивно, були учнями Христа! Причини їх неухважного ставлення до Божого Слова нічим не відрізняються від наших.

Учням заважала зайнятість. Після тривалої нічної риболовлі вони повинні були ополоскати неводи, щоб ті не псувалися від прилиплих до них водоростей, риб'ячого слизу і луски. До того ж у забруднені неводи риба йде значно гірше. Так що в апостолів була вагома причина не слухати проповіді.

До цієї причини додалася ще одна — погані настрої. Чоловіки даремно працювали цілу ніч і не піймали жодної риби! Такого ще ніколи не було. Тут ніяка блискач проповіді не полізе в голову! Для Петра невдача була особливо гіркою: Господь подарував його теці здоров'я, і вона, переповнена бажанням послужити

ЛОВЦІ ДУШ ЛЮДСЬКИХ

Христу і Його учням, очікувала зятя з рибою, а він повернеться з порожніми руками.

І нарешті, втома не налаштувала апостолів на слухання. Позаду була безсонна ніч. І в них було лише одне бажання — спати.

Однак Христос на це не зважав. Він попросив Петра відволіктися від роботи і дати Йому човен. І ось заклопотаний, втомлений і роздратований Петро сидить і слухає слово Христа. І о чудо! Під час слухання Слова Божого почали відступати роздратування і гіркота. Петро зрозумів, що не робота, не успіх і не добрий невод — найголовніше в житті. Найголовніше — Слово Боже! Його потрібно любити понад усе!

Коли настане день П'ятдесятниці, Бог вживе апостола Петра для спасіння тисяч душ. Його проповідь переважно складалася з коментарів на книгу пророка Йоїла і деяких псалмів. Якби Петро не знав Писання, як міг би Дух Святий нагадати йому священні тексти?

Якщо ви бажаєте бути зброєю Духа Святого в спасінні тих, хто гине, то полюбіть Слово Боже!

Послух Божим повелінням

«А коли перестав Він навчати, промовив до Симона: «Попливи на глибину і закиньте на полов свій невід». А Симон сказав Йому в відповідь: «Наставнику, цілу ніч ми працювали і не вловили нічого, та за словом Твоїм укину невода» (Лк. 5:4-5).

Повеління Господа можна поділити на приємні і неприємні, бажані і небажані.

На жаль, апостол Петро не виявив бездоганного послуху. Коли Ісус попросив його позичити човна, проблем не було. Але варто Христу звеліти Петрові відплисти на глибину і закинути невід, як той почав заперечувати: «Ми нічого не спіймали в найсприятливішу пору доби, як же нам влізати в найнесприятливіший час, та ще й на глибини? Я не заперечую, що Ти добрий столяр, але щодо риболовлі, то тут фахівець — я. Але з поваги до Тебе я закину невід, і Ти переконаєшся, що я мав рацію».

Як це схоже на нас! Коли Господь велить прийняти спасіння вірою і сподіватися на вічне життя, заповідає звершати вечерю на спомин Його Голгофських страждань, просить подати горня води спраглому, ми охоче виконуємо ці повеління. Але що відбувається, коли Він просить любити ворогів, прощати всім, коритися авторитетам, давати десятину? Чому це я повинен любити недоброго сусіда? Прощати норовистій дружині? Коритися чоловікові? Жертвувати свої кровні?

Однак ловець людських душ повинен беззаперечно виконувати всі Божі повеління, інакше він не стане зброєю Духа Святого, як не став нею непослушний цар Саул. Бог вживає лише слухняних!

Смирнення

Рибак — народ особливий. Вони, наче діти, радіють доброму виллову. Однак тут замість захоплення їх огорнув жак, Петро «припав до колін Ісусових, кажучи: «Господи, — вижди від мене, бо я грішна людина!». Чим пояснити таку неадекватну реакцію? Чому апостол Петро визнав себе негідним бути поруч з Ісусом Христом? Які гріхи згадалися йому і навели на нього страх?

Петро усвідомив: він посмів запідозрити в некомпетентності Бога і намагався доказати Йому свою правоту! Щось схоже колись пережив пророк Ісаї, побачивши в храмі славу Божу: «Горе мені, бо я занепащений! Бо я чоловік нечистотустиий, і сиджу посеред народу нечистотустого, а очі мої бачили Царя, Господа Саваота!» (Іс. 6:5).

Справжнє смирення починається з усвідомлення себе грішником, що не заслуговує на спілкування з Богом. Ми повинні покаятися в тому, що мірою істини для нас служили або власна думка, або думка людей, думка ж Бога нас цікавила в останню чергу. Саме з цієї точки починається сходження людини до вершини праведності.

Але як важко дається багатом це об'явлення! Вони каються в багатьох гріхах, окрім

найголовнішого — свавілля. Люди склали список семи смертних гріхів і віднесли до них гнів, перелюб, ненажерливість, заздрість, зазур, гордість і пожадливість. Насправді список гріхів набагато довший. І якщо вже треба очолити його, то гріх недовіря Богові повинен бути на першому місці. Цей гріх зробив грішниками святих Адама і Єву і наповнив землю злодіяннями. Якщо ми прагнемо бути ловцями душ, нам необхідно постійно підрізати в собі корінь самовпевненості. Гордість ставить бар'єр у взаєминах з людьми. Смирення налаштовує людей до спілкування і породжує довіру.

Німецький пастор Гарольд Горгес розповідав про своє служіння дикунам: «Вони дивилися на мене, білого чоловіка, знизу вверх — дуже шанобливо. Я був для них, наче намісник Ісуса Христа. Якось я розповів про свої проблеми, з котрими борюся. Туземці витріщилися на мене: «Невже ти такий самий, як ми? А можна до тебе доторкнутися?». Як тільки пастор зруйнував свій п'єдестал величчя, двері в його дім перестали зачинятися. Люди йшли до нього з проблемами, знаючи, що він їх зрозуміє і не осудить, бо й сам бореться з недоліками.

Повна посвята Господу

Господь запевнив Петра, що його життєве покликання — спасати людей. Запальний Петро і його друзі зразу зрозуміли, наскільки це краще за їх колишнє заняття, і недовго думаючи віддали себе Господу на служіння.

Вже згаданий Гарольд Горгес розповідав про одного місіонера, що прибув на один з Тихоокеанських островів спасати туземців. Як і годиться, він відкрив крамницю з інвентарем, аптеку і церкву. Ще місіонер любив ананаси і попросив туземців посадити йому їх. Коли місіонер прийшов збирати врожай, він не побачив ні одного ананасу! Він розсердився і почав вичитувати жителям поселення, а ті й не думали зізнаватися! Тоді місіонер перестав їм продавати інвентар і ліки. Туземці прийшли з повинною: «Хіба ти не знаєш закон джунглі: якщо моя рука садила, то мій рот повинен спожити?»

Тоді місіонер зробив ще одну спробу. Він попередив туземців: «Я вам плачу гроші за роботу, і тому хоч ваша рука садила, мій рот буде споживати ананаси!». Минуло три роки (ананаси ростуть три роки). І знову місіонер не виявив жодного плоду.

Розлючений пастор спакував валізи і вернувся в Америку. Там він відвідував церкву і вважав роки, проведені на місії, втраченими. Одного разу він слухав Слово Боже, і воно дуже зачепило його. Провідник читав: «... бо належить Мені вся лісна звірина та худоба із тисячі гір, Я знаю все птаство гірське, і звір польовий при Мені!» (Пс. 50:10-11). Служителя несподівано пронизала думка, що він далеко не все присвятив Богові. І місіонер вирішив знову відправитися на острів.

Туземці зраділи поверненню місіонера, оскільки він знову відкрив і аптеку, і крамницю і знову попросив їх садити ананаси. Провідник вчив людей Євангелія, щоправда, ніхто не висловлював бажання повернутися до Господа.

Настав час збирання врожаю, і, як і раніше, хтось зібрав урожай до приходу господаря. Однак місіонер продовжував служити людям.

Якось туземці прийшли до нього і запитали: «Пасторе, що з тобою сталося? Ти народився згорі?». — «Та ні, я був давно народжений згорі!». — «Не обманюй! Раніше ти говорив одне, а робив інше. Коли в тебе вкрали ананаси, ти сварився, зачинив аптеку й крамницю і навіть поїхав від нас. А тепер, коли тебе знову обікрали, ти спокійний і продовжуєш служити. Що сталося?».

І тоді місіонер розповів їм про своє повне посвячення Господу і про те, що ананаси тепер не його, а Господні. Туземці засмутилися:

— То що, виходить, ми в Бога ананаси крали?

— Виходить, що так!

— Ось чому в нас останнім часом так багато нещастя! Бог нас карає за крадіжку з Його городу! Що ж нам робити? Чи простить нам Бог?

І тоді місіонер ще раз пояснив людям Євангеліє. І чудо: його прийняли! Усе поселення повернулося до Бога!

І знову місіонер попросив туземців посадити ананаси, і знову три роки очікувань. Якось туземці прийшли до свого пастора і сказали: «Чи не слід нагадати Господу, що Його ананаси вже дозріли?».

І місіонер влаштував свято жнив з ананасами. Так чудесно Бог відповів на його посвячення, зробивши ловцем душ людських.

Віктор Куриленко

ЧИ ЧЕКАЄШ ТИ НА ДРУГИЙ ПРИХІД ІСУСА?

У третьому розділі Об'явлення читаємо, як Син Божий знаходить багато недоліків у різних церквах. Але при цьому їх всіх Христос називає Своїми світильниками. Нам треба розуміти це і ніколи не критикувати інші церкви, інші конфесії. Коли ми критикуємо, Бог втручається. Мелхоя критикувала поклоніння Давида і в результаті перестала народжувати. Критика приносить порожнечу в єство людини, і вона перестає мати всередині життя Боже.

Критика – це домашні голуби, які обов'язково повернуться. Якщо ти жорстко критикуєш інші служіння, хто буде поважати твоє служіння? У Бога є багато церков. У різних конфесіях є люди, які люблять Бога. Можливо, вони не так служать, як я чи ти, однак Бог їх любить. У Бога з ними свої відносини.

Що ж повинна робити Церква, яка чекає Свого Господа? Христова вселенська Церква, Його Невіста, має велике доручення: «Ідіть по цілому світові та всьому створінню Євангелію проповідуйте! Хто увірує і охреститься, буде спасений, а хто не вірує, засуджений буде» (Мр. 16:15-16).

Виявляється, спасіння полягає в наступному: потрібно, щоб людина досягла такого віку, аби вона могла свідомо увірувати, свідомо охреститися, тобто зануритися в воду, дати Богові обіцянку служити Йому в добрій совісті – і тільки тоді ця людина буде спасенна.

«І проповідувана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідectво народам усім. І тоді прийде кінець!» (Мт. 24:14). Інтернет сьогодні доносить Євангелію скрізь, по всьому світу, у кожну країну. Богослужіння можуть дивитися люди в різних кінцях планети. Не всі люди спасуться, спасених буде мало. Бо багато людей хочуть йти широкою дорогою, не хочуть вибирати вузьку дорогу. Хочеться і в Бога вірити, і жити так, як хочеться, і в рай потрапити. А так не вдасться. Не всі спасуться, але всі почують: «На свідectво народам усім...»

Я так хотів би, щоб жоден з тих, хто слухає цю проповідь, не слухав лише на свідectво. Нам потрібно не на свідectво слухати, а на спасіння. На свідectво – це коли ти все розумієш, з усім погоджуєшся, але не живеш так, як написано, не робиш все те, що каже Євангеліє.

Що взагалі означає проповідувати Євангелію? Інколи ми думаємо, що проповідуємо Євангелію, коли насправді це не так.

Євангеліє – це Добра Новина. Про що вона? Коли ми проповідуємо, треба говорити конкретні речі: перше – діва Марія від Духа зачала і родила Ісуса Христа. Це було згідно з Писанням, про це було сказано в пророцтві; друге – Ісус взяв гріх світу на Себе, був розіп'ятий на Голгофі. Про це також було сказано в пророцтві; третє – Він воскрес, і це також згідно з Писанням; і четверте – Він повернеться.

«Так і Христос один раз був у жертву принесений, щоб понести гріхи багатьох, і не в справі гріха другий раз з'явиться тим, хто чекає Його на спасіння» (Євр. 9:28).

Проблема Церкви в тому, що вона перестала чекати. Багато з нас перестали чекати другого приходу Христа. Багато людей нині належать до різних конфесій, відвідують різні доми молитви. У багатьох країнах проповідують Євангелію – через служіння місіонерів, на телебаченні, через проповіді на зібраннях. Люди каються, приймають водне хрещення і стають християнами, але далеко не всі вони щиро й охоче чекають на повернення Господа Ісуса Христа.

Три категорії віруючих людей

Людей, які відвідують церкву, можна поділити на три категорії.

ПЕРША КАТЕГОРІЯ – це люди, які пройшли обряд хрещення. Це можуть бути діти віруючих батьків, але їхнє життя засвідчує, що вони залишилися язичниками. Вони не зустрілися з живим Ісусом Христом, не пережили народження згори.

Ці люди прийшли в церкву з різних мотивів. Іноді – щоб догодити своїм батькам. Іноді батьки, щоб погасити їхню гріховність, вмовляють пастора якомога швидше охрестити їх. А потім роблять все для того, щоб діти оженилися, мовляв, там «якось

нарозуміться, буде до церкви ходити, і колись Бог торкнеться його серця».

Люди, що належать до першої категорії, так і не примирилися із Богом, не отримали прощення, не покаяться у своїх гріхах. Ці люди надіються на Христа тільки в цьому житті.

Вони відвідують церкву. Деякі з них кажуть: «Цікава в них церква, коли не прийду – у них завжди співають «Христос воскрес». Це душевні люди, вони не розуміють духовних істин. Вони не здатні зрозуміти їх і думають, що це безумство.

І чим більше таких людей проникне в церкву, тим більше в ній легалізується гріх. Вони інакше жити не можуть, тому вимагають, щоб гріх гріхом уже не був. «Усі це роблять, то чому цього не можна робити?».

Єдина умова для спасіння – це свята, чиста совість. Це дуже добре, коли ви охрещені Духом Святим і молитесь на інших мовах. Але найголовніше – це зміна вашого життя. А коли життя змінене, ми поважаємо своїх батьків, шануємо служителів, навіть якщо вони і помиляються, бо служителі також люди. І за повагу до служителя і послух йому Бог тебе благословить. За повагу до батька і матері, хай вони ще і не досягли досконалості, і за послух їм Бог тебе благословить.

Душевні люди, які проникають в церкву, не тільки вимагають легалізації гріха. Вони ще дуже скандальні і злопам'ятні. Вони – велика проблема церкви, і їх не виправши нічим, тому що вони обряди прийняли, а Христа в серце – ні.

Інколи невіруючі люди бувають добріші, порядніші, ніж такі душевні люди. І інколи невіруючі говорять: «Слухай, та він в вашу церкву ходить, думаєш, я не знаю, як він поводить? і що він робить?».

У глибині душі ці душевні люди – атеїсти, але на устах у них Бог і вони багато говорять про Нього. Деякі з них дуже поборні, але вони не покаяться перед Богом і не зустрілися із Ним. Вони не народилися згори, вони духовно мертві. Вони одягнені в релігійну мантию.

Скільки молодих людей приходять до церкви, не покаявшись, не оплакуючи своїх гріхів, і потім починаються проблемні моменти. Особливо коли вони одружуються, не будучи народженими згори.

Буває, що ми даємо людині водне хрещення, у глибині душі відчуваючи, що це душевна людина. Але нам чомусь краще хрестити 25 людей, ніж 13. Ми самі провокуємо таку ситуацію, яка через деякий час стає нашим головним болем.

ДРУГА КАТЕГОРІЯ – це люди, які прийшли зі світу. Багатьом із них проповідували окремі варіанти Євангелія: «Ти тільки прийди до Бога, і Він тебе зцілить, ти станеш багатого людиною, особисте життя буде влаштоване, лише прийди до Бога...» І людина думає: «А чому б ні? Чому б не прийти до такого Бога».

Якось викладав в одній біблійній школі у Флориді. І кажу: «У християнському житті бувають важкі випробування». А один студент мені говорить: «Я молюся, щоб Бог мене випробував». Питаю: «А чим Він мав би тебе випробувати?» – «Я молюся, щоб Він мене випробував багатством». – «Ну, і як?» – «Та поки що ніяк».

Знайте: коли в проповіді вам обіцяють багатство, влаштування особистого життя, абсолютне зцілення і так далі – то це щось не те. Так, дійсно Бог влаштовує особисте життя людей богобійних, які шукають лиця Господнього. Та ми, маючи одяг і їжу, будьмо тим задоволені. Так, Бог зцілює, це правда. Але щоб всі були зцілені і всі багаті – такого ніколи не буде. Так, Він не залишить тебе без куска хліба. Бог ніколи тебе не залишить. Я прожив вже 58 років. І Бог ні разу не залишив мене без куска хліба, у мене є діти, є внуки, є все необхідне – і в тебе також буде. Бог ніколи не залишить тих, хто любить

Його, без куска хліба. Бог вірний, коли ми Йому вірні.

Отож друга категорія людей – це люди, які покаяться. Колись на запитання: «Що нам робити?» апостол Павло дуже гарно відповів, і його відповідь – це суть Євангелія: «Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете!» (Дії 2:38). Це те, що ми повинні робити, щоб почати християнське життя.

Ці люди народилися згори, прийняли водне хрещення, вступили в завіт з Богом, дар Духа Святого зіштов на них, і вони стали дітьми у Христі Ісусі. Це тілесні християни, діти Божі.

Без дитячості духовне життя неможливе, ми народжуємося дітьми. Коли ми тільки покаяться і прийняли хрещення Духом Святим, ми щасливі, радіємо. І тут у кожного починається проблема: «Бо тіло бажає протилежного духові, а дух протилежного тілу» (Гал. 5:17).

Ця проблема виникає тоді, коли характер плоті стикається з відродженим духом. Дух хоче отримувати відкриття від Бога, а тіло противиться цьому. Коли ми покаяться, ми отримали прощення, мир з Богом, спасіння, наше ім'я записане в книгу життя. Але ось відбулося зіткнення нашого характеру і відродженого духа.

І що буде через кілька років? Перша любов до Бога у тебе залишилася? Чи залишився ти людиною, яка дійсно любить Бога? Незважаючи на спокуси, на прогріхи? Чи ти не перестав чекати Сина Божого з небес?

Це найбільша помилка церкви – коли вона перестає чекати Сина Божого з небес. І коли нашу ціллю перестав бути очікування Сина Божого з небес, з цього самого моменту в глибині серця багато християн промовляють слова, які сказав Син Божий про невірному раба: «Нескоро прийде пан мій».

«А як той злий раб скаже у серці своїм: «Забуриш пана мій прийти» і зачне бити товаришів своїх, а їсти та пити з п'яницями, то пан того раба прийде дня, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає. І він пополює розітне його, і визначить долю йому з лицемірами, буде плач там і скрегіт зубів!» (Мт. 24:48-51).

Коли члени церкви перестають чекати Сина Божого з небес, починаються дві проблеми: побиття товаришів, ображення інших людей, тому що така людина починає облаштовуватися на землі; і друга – вона зливається зі світом, починає їсти і пити з п'яницями.

Апостол Яків про це говорить так: «Перелюбники та перелюбниці, чи ж ви не знаєте, що дружба з світом то ворожнеча супроти Бога? Бо хто хоче бути світові приятелем, той ворогом Божим стається» (Як. 4:4).

Ці люди дійсно горіли вогнем для Бога, дійсно мали відкриття від Духа Святого, але вони не стали змінювати свій харак-

тер, не стали чекати Сина Божого з небес, на перше місце вони поставили бажання «пожити на цій землі», а вже потім – своє спасіння. І це їх помилка. Вони на друге місце поставили спасіння, а на перше – комфорт: хочу пожити, як інші люди.

Коли церква зайнялася іншими справами, очікування другого приходу Ісуса зникло, страху Божого в естві не стало, радість спасіння кудись ділася.

Більше того, напевне десь років з 500 триває суперечка: чи можна втратити спасіння. Святе Писання говорить: «Дивися, щоб ім'я твоє не було викреслене з книги життя». Значить, втратити спасіння можна. Якщо людина буде байдуже ставитися до свого спасіння і перестане бути церквою, яка чекає, можна втратити спасіння. Тому Слово Боже говорить: «Тримай, що ти маєш, щоб твого вінця ніхто не забрав» (Об. 3:11). Це сіль, яка втратила свою цінність, це світло, яке стало гаснути. Це люди, які наближаються до духовної смерті.

Запитай себе. чи не потребуєш ти покаяння для того, щоб відновити стосунки з Богом, відновити завіт з Богом.

Дві істини стосуються сьогодня саме молодих людей. Перша – ви не розумніші за своїх батьків і не маєте практики більше, ніж вони.

До одного батька підійшов син і почав на нього кричати: «Ти не знаєш...» Батько спокійно йому відповів: «Сину, таким, як ти зараз є, я вже був, а таким, яким є я, ти ще станеш».

А недавно подзвонила до мене одна жінка і каже: «Мені було двадцять з лишком років, через мене діяв Господь, я пророкувала, Бог давав мені Слово. Але я дуже хотіла заміж, а хлопців в церкві було дуже мало. Я зустріла невіруючого чоловіка і полюбила його. Мені казали, що цього робити не можна, але я думала, що це любов від Бога. Як мене не вмовляли і не переконували, я все одно вийшла за нього заміж. І одного вечора, коли я молилася, Бог сказав мені через мене ж саму: «Чому ти забула завіт свій, чому забула свого Бога?».

Через деякий час після одруження чоловік почав пити, водити жінок прямо додому, потім народилися діти, які пішли по бездоріжжю, а зараз у мене невиліковна хвороба – рак».

Отож друга істина для молоді – треба вміти чекати. «Чекайте Мене, – говорить Господь». А та жінка не вміла чекати. Дівчата, шукайте лиця Господнього і чекайте свого благословення.

Ще одна історія. Подзвонила до мене одна жінка і почала розказувати: «Я була невіруюча, не знала Бога, але з дитинства у мене в серці було якесь бажання шукати лиця Божого. Одного разу я, як журналістка, прийшла в церкву взяти інтерв'ю. Поговорила з пресвітером, він виявився розумним чоловіком, запросив мене на зібрання. Я прийшла і почала молитися, і почула, як церква молиться на інших мовах. Я подумала, що, напевне, так треба, почала повторювати за одною жінкою. Але не встигла і розплакалася. До мене підійшов пресвітер і пояснив, що вона говорить на інших мовах, потім він поставив руки на мене, помолвився, і Бог хрестив мене Духом Святим. Я почала говорити на інших мовах. Почала ходити на зібрання. Почала бачити видіння. Інколи приходили ангели і відкривали мені те, що я хотіла знати. Я розповідала це пастору, і він говорив, що це від Бога. А потім я побачила, що в церкві мало хлопців, а я хотіла заміж. І переїхала в інше місто. Спочатку було пиво, потім міцний алкоголь, потім почався блуд, пішли аборті. І від Бога відходила все далі і далі. Зараз у мене серйозна проблема – я не можу мати дітей. Я вийшла заміж, і мій чоловік мене не розуміє».

Життя – нелегка річ. І всі вчинки тягнуть за собою наслідки. Якби ця жінка, прийшовши до Господа, покляла собі до серця бути вірною Йому, усе було б не так. Проблема полягає в тому, що Бога любиш тоді, коли хочеш щось отримати від Нього. А коли випробування, коли журба, коли вірність треба проявити, – тоді любов згасає. Та благодать Божа з тими, хто постійно, а не час від часу, любить Його.

ТРЕТЯ ГРУПА ЛЮДЕЙ – це церква, яка чекає. Ці люди також пережили покаяння, хрещення Духом Святим. Але в них відразу лягла на серце думка: «Життя ж наше на небесах, звідки ждемо й Спасителя, Господа Ісуса Христа» (Фил. 3:20). І ще: «Але за Його обітницею ми дожидаємо неба нового й нової землі, що правда на них пробуває» (2 Петр. 3:13).

Очікуючи Його, старайтеся ходити перед Ним не оскверненими і непорочними в цьому світі, і довготерпіння Ісуса Христа уважайте за спасіння. Ціль Церкви Ісуса Христа – очікування. Вона чекає, вивчаючи Закони Божі, живучи на землі за цими Законами.

Це не означає, що не треба женитися – треба, і дітей народжувати треба. Але, крім цього, чекати на повернення Спасителя. Церква – це сіль землі, світло для світу. І такі люди є в кожній громаді. Вони зрозуміли головну ідею Євангелія: після покаяння і хрещення Духом Святим треба платити ціну послуху Богові. Для них Бог не тільки Спаситель, але й Владика їх душі. Не тільки Спаситель, але й Господар душі. Він знає, як влаштувати життя.

Вони наслідують вічне життя довготерпінням. Тому що ті, хто довготерпить, наслідують все, бо їм Бог скаже: «Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!» (Мт. 25:21).

Це вони говорять: «Гряди, Господи!». А що говориш ти у своєму серці? Згадай: «А віра – то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1).

Отож підсумуємо. Перша категорія людей – це душевні люди. Якщо ти – така душевна людина, якщо ти ще не примирився з Богом, не народився згори, не покаявся, не прийняв Ісуса у своє серце, – ти можеш сьогодні це зробити. Тобі треба прийняти водне хрещення і дотримуватися того, чого вчить Писання. Якщо ти ще не оплакував своїх гріхів, то біжи до Бога і покайся.

Друга категорія – це люди, які почали духом, але закінчили плоттю. Їх дуже багато, вони люблять комфорт. Проблема нашого часу в тому, що духовне перестало бути цінним. Матеріальне стало цінним.

Такі люди завжди вчать і ніколи не приходять до пізнання істини. Вони ходять до церкви, але нехтують волею Божою, Словом Господнім. Вони люблять свої гріхи і не покораються Слову Божому. Вони живуть зі своїми улюбленими гріхами. У когось це алкоголь, у когось – крадіжки. Деякі і не грішать сильно, у них просто бізнес, розваги, комфорт, хочеться жити цікаво, хочеться мати якісь хобі, а духовне служіння відійшло далеко-далеко на задній план. І вже не цікаво читати Писання, і не цікавлять духовні істини. Тому що серце захоплене іншим.

Може, тобі треба сьогодні покаятися? Може, треба сьогодні прийти до Бога і сказати: «Господи, прости мені».

Може, дехто розчарувався у служителях, а дехто – і в Бозі: я так любив Тебе, я так молився, так служив, а Ти зі мною так повисів... І в серці проростає гіркота. Людина ходить до церкви, але любові до Бога вже нема.

Я знаю багато віруючих людей, у яких серце стало дуже жорстким, у яких в естві багато жорстокості. І такі люди нечують голосу Божого.

І третя група людей – це ті, хто чекає Сина Божого з небес, чекає, що Він ось-ось повернеться за Своєю Церквою.

Церква Ісуса Христа – це зібрання віруючих душ. Про неї сказано, що навіть ворота пекла її не здолають. Це Невіста, яка чекає повернення свого Господа.

Чи чекаєш ти, друже, повернення Господа? Коли Ісус Христос повинен був вийти на місію, Іван Хреститель проповідував на ріці Йордані: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне» (Мт. 3:2). І багато людей виходило до Івана хреститися. Уся околиця іудейська виходила. І коли Єрусалим вийшов на покаяння, тоді прийшов Ісус.

Коли Господь вирушить за Своєю Церквою, Він дуже сильно буде закликати, щоб ми оновили свій завіт з Богом, Він дуже сильно буде промовляти до наших сердець: «А Дух і невіста говорять: «Прийди!» А хто чує, хай каже: «Прийди!». І хто прагне, хай прийде, і хто хоче, хай воду життя бере дармо!» (Об. 22:17); «Хто має вуха, хай чує, що Дух промовляє Церкві: переможцєві дам їсти від дерева життя, яке в раю Божім» (Об. 2:7).

Віктор Коструб

Давид сказав одного разу: «Якби Господь не був по правиці моїй, серце моє давно б захиталося...» З кожним днем жити стає дедалі важче. ЗМІ переповнені всякого роду жахами. І ти переконуєшся, що в народі все менше стабільності, зникає почуття безпеки, натомість посилюється відчуття кінця світу. І коли ти це розумієш, то розумієш водночас, що є сила у світі, яка впливає на тебе. Чи зможеш ти протистояти цій силі і впливати на неї? Біблія пропонує взяти на озброєння повну зброю Божу, щоб, все витримавши, вистояти дня злого.

Церква Ісуса Христа бачила на своєму шляху дуже багато чорних днів, однак вона завжди переможно виходила зі скрутних ситуацій. Кажуть, що все пізнається у порівнянні. І навіть зло і трагедії мають свій вимір – кількість загиблих, масштаби катастрофи тощо.

За сивої давнини над ізраїльським народом нависла дуже серйозна небезпека. «І були покликани царські писарі першого місяця тринадцятого дня в ньому, і було написано все так, як наказав Гаман до царських сатрапів та до намісників, що були над кожною округою, і до князів кожного народу, до кожної округи письмом його, і до кожного народу мовою його; в імені царя Ахашвероша було написане і припечатане було царським перснем. І були послані листи через гінців до всіх царських округ, щоб були повигублені, побиті та понижені всі юдеї від хлопця й аж до старого, діти та жінки одного тринадцятого дня місяця дванадцятого, він місяць адар, а здобич по них пограбувати... А Мордехай довідався про все, що було зроблено. І роздер Мордехай одержу свою, і зодягнув веретиче та поспігався попелом, і вийшов на середину міста та й кричав криком сильним та гірким! І прийшов він аж під царську браму, бо не можна було входити в царську браму в веретичному убранні. А в кожній окрузі та місці, куди доходило слово царя та його закон, були для юдеїв велика жалоба, і піст, і плач, і голосіння, а веретиче та попіл були ложем для багатьох...» (Естер 3:12-13, 4:1-3).

Відмінити указ царя не міг ніхто. Неможливо було найняти адвоката, піти в суд, опротестувати рішення... І ви тільки уявіть, яке то було горе. В один день євреї почули звістку, що жоден з них не буде залишений в живих. Це було потрясіння, якого світ ще не бачив. Мати дивилася на своє дитя і розуміла, що в нього нема майбутнього. Це горе мало спіткати всіх без винятку в один і той самий день, і старого, і малого, на пощаду не міг розраховувати ніхто.

Що ж послужило цьому? Певного часу цар Артаксеркс видав указ, згідно з яким кожен громадянин його царства, побачивши Гамана, повинен поклонитися йому. Хто такий Гаман? Амбіційний кар'єрист, який мав ціль і знав, як її досягти. І ось нарешті вся мрія його життя – в його руках. Цар підніс його мало не як Бога. І всі лестили йому, поклоняючись йому. Окрім одного єврея, який вирішив кинути йому виклик.

Але світ не без «добрих» людей. Знайшлися такі, які кожен день нагадували Мордехаю: це ж указ царя, його не обговорюють, ти повинен це робити. На що той відповідає: «Я не можу. Я поклоняюся тільки Богу».

Оце дивак! Такого вони ще ніколи не бачили. Чи розуміє він про наслідки свого рішення? І ось щоб допомогти йому це зрозуміти, вони йдуть до Гамана і все йому розповідають, щоб випробувати Мордехаю. Вони розуміли, що між емоційним рішенням і твердим рішенням пролягає велика прірва.

Прикладом цього може послужити історія про Рут і її товаришку Орпу. Вони обидві опинилися в неприємному становищі – залишилися молодими вдовами. Здавалося, ситуацію можна поправити – вони ще молоді, дітей нема, можна повернутися на свою батьківщину і знову вийти заміж. Але ж ні! Обидві заявляють Ноомі, що підуть за нею, куди б вона не пішла.

Вони розуміли, що там не буде кому про них турбуватися, і це означало, що вони готові були поставити влаштування своєї особистої долі на друге місце, насамперед турбуючись про цю немолоду жінку. Це дуже благородне рішення – людина думає не егоїстичними мірками. Але Ноомі розуміла різницю між емоційним рішенням і твердим рішенням.

Ми часто допускаємося однієї грубої помилки – робимо акцент на кількості, не даючи людині повної інформації. Нам аби набити автобус потрібно кількістю людей, а куди цей автобус поїде, ми не говоримо. Тому кожен сідає в цей автобус зі своїми очікуваннями. І приходять розчарування.

Нам потрібно розказати людині, куди відправляється цей автобус, що її буде очікувати, якщо вона поїде цією дорогою.

Ноомі не була наївною і розуміла, що, можливо, вони думають про те, що їх життя там влаштується. І звертається до них зі словами, що синів у неї більше

ВІРНІСТЬ

нема і чоловіків вона їм не дасть. І коли вона все це їм відкрила, Орпа одразу отямилася і пішла додому. А Рут відповіла: «Не силуй мене, щоб я покинула тебе, щоб я вернулася від тебе, бо куди підеш ти, туди піду й я, а де житимеш ти, там житиму й я. Народ твій буде мій народ, а Бог твій мій Бог... І побачила Ноомі, що вона настоює йти за нею, і перестала вговорювати її» (Рут 1:16, 18). Тест на твердість був зданий.

Чи можна було передбачати, що Мордехай не усвідомлював всіх наслідків свого рішення? Думаю, усвідомлював цілком. Він розумів, що може позбутися навіть життя. До цього він був готовий. Але при чому тут жінки, при чому діти, при чому старі люди? «Гамане, я винен – з'ясовуй справу зі мною, при чому тут вони?»

«Ти думав, Мордехаю, що все розрахував. Ти помреш – і всі будуть згадувати про тебе як про приклад, виховувати дітей на твоєму героїзмі. Кожна людина буде захоплюватися твоїм подвигом. Ось як ти думав. Але все буде не так. Кожна матір, коли вбиватимуть її дитину, буде знати, що це через тебе. І замість того, щоб прославляти тебе як героя, тебе будуть проклинати, тому що все це – через тебе».

Коли ми стикаємося в житті з труднощами, ми одразу стаємо вередливими. І як би ми повелися в тій ситуації? Як би зреагувала на таку ситуацію сучасна церква?

У народі не знайшлося жодної людини, яка б проявила малодушність. Жоден не прийшов вночі до Гамана, щоб запропонувати угоду: пощади народ, і ми принесемо тобі голову Мордехаю на тарілці.

Не знайшлося людини, яка засудила б Мордехаю за його вчинок, сказала при зустрічі: «Це все через тебе. Ти що думаєш, ти один такий віруючий? Хіба не можна було схилити голову перед Гаманом, сказавши в серці: «Господи, Ти знаєш, я поклоняюся Тобі».

Не знайшлося нікого, хто б пояснив Мордехаю ситуацію так, як пояснив колись старший брат Давид, кажучи, що знає його зарозуміле серце. Не знайшлося ні одного «розумника», який би сказав: «Хіба ж за цим вдаванням благородством Мордехаю не криється щось інше?». Насправді там лише марнославство, він хотів привернути увагу до себе, мовляв, подивіться, який я віруючий...»

Чому не знайшлося таких? Тому, що в народі був страх Божий. А там, де є страх Божий, немає місця для зради. Немає місця для пліток, для малодушності і страху перед людьми. І саме тому Мордехай зміцнився ще більше.

Коли напруга зростає, треба йти до кінця і побачити славу Божу. Натомість ми утікаємо. Приклад Мордехаю показує, що треба навчитися використовувати труднощі як керівництво до дії. Божа благодать здатна реалізувати ті ресурси, які Господь заклад у нас. А все, що вимагається від нас, – це вірність. Нам треба вірно йти до кінця. Саме тому, що Мордехай вирішив йти до кінця, він не злякався погрози Гамана. Якби тільки він подумав: «Навіщо я це зробив?», страх паралізував би його повністю. І він не міг би більше мислити продуктивно.

Християни можуть мислити або продуктивно, або непродуктивно. Як мислиш сьогодні ти? Коли страх висить над тобою, у твоїй сім'ї, у твоєму служінні?

Тільки тому, що Мордехай вирішив йти до кінця, він міг використовувати проблеми як керівництво до дії. «Я здаватися не збираюсь».

Він звертається до Естер через її слуг, щоб вона розповіла цареві, у чому насправді вся справа. «І по-

кликала Естер Гатаха, одного з євнухів царя, якого він приставив до неї, і наказала йому довідатися про Мордехаю, що то з ним, і чого то жалоба? І вийшов Гатах на міську площу, що перед царською брамою. І виявив йому Мордехай усе, що спіткало його, і про суму срібла, яку Гаман сказав відважити до царської скарбниці за юдеїв, щоб вигубити їх. І він дав йому відписи листа закону, що був виданий у Сузах на вигублення їх, щоб показав Естері, а ти щоб доніс їй, і щоб наказав їй піти до царя благати його та просити перед його обличчям за її народ. І прийшов Гатах, і доніс Естері Мордехаєві слова» (Естер 4:5-9).

Коли Естер почула це все, то сказала: «Хіба він не розуміє, що існують закони, за якими я так само повинна діяти?» Вона не мала права йти до царя, якщо він її не покличе.

Мордехай знову звертається до неї, і звертається строго: «Не думай в душі своїй, що втечеш до царського дому одна з усіх юдеїв... Бо якщо справді будеш ти мовчати цього часу, то полегшення та врятування прийде для юдеїв з іншого місця, а ти та дім твого батька погинете. А хто знає, чи не на час, як оцей, досягла ти царства!...» (Естер 4:13-14).

Дуже часто, коли наші очі бачать видиме, ми забуваємо про невидиме. Ми забуваємо, що Бог бачить все, що все відбувається під Його контролем.

Мордехай спонукає Естер подумати: невже вона опинилася там без Божої на те волі?.. А якщо за Його волею, то треба подумати: може, саме для цього часу вона була так високо поставлена... І в Естер відкрилися очі, і вона почала думати зовсім по-іншому.

Але яким чином Мордехай міг мати такий вплив на Естер? Іноді дивись на якогось керівника і думаєш: чому в нього немає гідних учнів? Немає гідних послідовників, незважаючи на те, що це ерудований, талановитий лідер. Чому немає справжньої команди?

Естер прислухалася до порад і настанов свого вчителя. Чому? У чому сила його впливу?

Ти не можеш вести людей туди, де ти сам ще не був. Якщо ти сам не ходив по воді, не намагайся вчити цьому інших. Є серйозні причини на те, чому Давид відмовився воювати з Голіафом зброєю Саула. Він не мав такого досвіду.

Дорогі друзі! Цінуюте своїх духовних вчителів. Якщо у вас таких немає, знайдіть їх, людей, з якими ви могли би консультуватися. Людей, які можуть допомогти вам розкрити ваш потенціал.

І ось результат такого впливу: «І сказала Естер відповісти Мордехаєві: Іди, збери всіх юдеїв, що знаходяться в Сузах, і постіть за мене, і не їжте й не пийте три дні, ніч та день. Також я та дівчата мої будемо постити так, і так прийду до царя, хоч це не буде за законом. А якщо я загину, то загину...» (Естер 4:15-16).

Є розрахунок, а є рішучість. Розрахунок – коли людина завжди говорить «Якщо...» Якщо би економіка була ось така... Якщо би люди мене підтримали... Якщо би те... Якщо би се...

Багато людей не досягають у своєму житті нічого не через відсутність знань, а через відсутність рішучості. Людина впевнена, що це відкриття від Бога. Але що, коли я зроблю крок, а в мене нічого не вийде... Мене висміють, засудять. І людина стоїть на місці, а відчуття невдоволення все накопичується і накопичується. Іти вперед бійтись, йти назад не хоче, тому що насправді хоче йти вперед. Ось життя нерішучої людини.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Як же розвинути в собі рішучість? Проквітнути оце «якщо». Мені доводилося чути про багатьох людей, в житті яких був гріх, і вони боялися зізнатися в ньому через страх, що скажуть люди, якщо дізнаються. Тебе висміють, твоя ганьба перейде на твоїх дітей... І ти живеш в страху до тих пір, поки сам собі не скажеш: «Навіть якщо мені ніхто руки не подасть, я все одно піду і покаюся». І раптом приходиться свобода. І стає легко жити.

І ось який парадокс. Рут наважується йти за Ноомі, навіть якщо залишиться на все життя самотньою. І в результаті виходить заміж за досить відому в Ізраїлі людину і стає прабабусею царя Давида. Естер наважується стати перед царем, і він, захоплений її красою, готовий виконати будь-яке її прохання. Зверніть увагу: вона не впала до його ніг, не благала помилувати її народ. Вона поведилася зовсім по-іншому.

Страх паралізує наш розум, але коли ти твердо вирішуєш йти вперед, Божа благодать дає нові сили, відкриває нові ресурси. І ти, як Естер, стаєш дуже гарним, дуже привабливим. І в сім'ї, і на роботі, і в служінні.

Тому Писання і говорить, що коли ти хочеш зберегти свою душу, ти її загубиш. Якщо ти дієш за розрахунком, ти її загубиш. Але якщо ти загубиш її заради Бога, заради свого покликання в Ньому, ти її придбаєш.

Ось у чому секрет! Ми просто не можемо повірити Богу до кінця і йти до кінця. Але якщо ми не підкоримося Божому Слову, ми будемо бігти до ніг Гамана, щоб пробувати укласти з ним мир.

Згадаймо, як ангел Господній звернувся до Гедеона: «Господь з тобою, хоробрий мужу!». І далі каже, що Гедеон має звільнити Ізраїль з рук мідіянітан. Гедеон знав, що Господь ніколи не помиляється, але в той час подумав, що Господь звернувся не за адресою. «І відказав йому Гедеон: О, Господи мій, чим я спасу Ізраїля? Ось моя тисяча найнужденніша в Манасії, а я наймолодший у домі батька свого» (Суд. 6:15).

Це говорить про самооцінку Гедеона. Психологи кажуть, що самооцінку людини формують три фактори: генетичний, психологічний і життєві обставини. І це підтверджує відповідь Гедеона: «тисяча найнужденніша» – це генетичні дані. «А я наймолодший в домі батька мого» – може, він намагався щось робити, а йому відказували: «Ну, куди ти лізеш...» І це формувало самооцінку Гедеона.

І тому так дивує його Господь. Він каже: «Іди з цією своєю силою, і ти спасеш Ізраїля з мідянської руки. Оце Я послав тебе».

Ти говориш, що параметри твого життя встановлені твоєю ДНК, твоїм психологічним станом і обставинами, що склалися навколо. Але Боже слово абсолютно від цього не залежить.

Нам властиво спиратися на щось у нашому житті. І ми спираємося саме на ті речі, які додають нам сили волі. Але сила волі і сила віри – це абсолютно різні речі. Сила віри будується на взаємовідносинах. І коли я, як віруючий, проявляю в чомусь наполегливість, то це зовсім не означає, що я вправляюся в самоконтроль, – я наполегливий тому, що я знаю, Хто сказав це слово.

Дорогий друже! Іди з цією своєю силою! Іди до кінця і прояви рішучість. І ти побачиш чудо! Будь твердий у своєму рішенні, тому що Господь з тобою!

ПЕРЕТНУВ ПІВСВІТУ, ЩОБ ЗНАЙТИ ДРУЗІВ В УКРАЇНІ

Історія Славка Чоповенка, програміста із Каліфорнії (США), не залишила байдужим жодного, хто про неї дізнався. Про з'їзд християнської молоді в Україні він почув за два тижні до Малинфесту. Відчувши в серці бажання побувати на ньому, він в останній момент відпросився з роботи, придбав квитки і вирушив до України.

– По суті, я не знав, куди їду. Мені друзі сказали, що є такий табір, я навіть знайшов сторінку Малинфесту в Інтернеті, але не був певний, що це саме той кемп, що мені потрібен, – розповідає Ярослав. – Потім переконався, що таки той. Тепер моїм завданням було дістатися на місце: з аеропорту доїхав на залізничний вокзал у Києві, сів на електричку до Малина. Далі вирішив розпитати людей, як дістатися до табору. Бог послав молодих людей, які направлялися саме сюди, і ми всі разом приїхали на таксі.

Ярослав народився у Вінниці, але ще школярем разом з батьками переїхав до Сакраменто, штат Каліфорнія. На батьківщину приїхав вже вдруге. Фактично, всі його близькі і родичі перебралися жити за океан, тому в Україні він не мав віруючих друзів, з якими міг спілкуватися, а приїзд до табору допоміг їх знайти.

Хлопець не шкодує, що перетнув півсвіту заради

того, щоб тиждень пожити серед віруючої молоді і набути нових друзів.

Малинфест.

ПОТРЕБИ, НА ЯКІ ВІДПОВІДАЄ ГОСПОДЬ

«Господь — то мій Пастир, тому в недостатку не буду» (Пс. 23:1).

Багато з нас чули, що, прийшовши до Бога, ми одержимо відповідь на всі свої потреби. Хтось, можливо, й одержав усі відповіді і радий цьому. Але є й ті, хто очікував, що Бог відповідь, вирішить проблеми, але, прийшовши до Нього, виявив, що проблем менше не стало, а в деякого ще й додалося.

Чому не на всі потреби Бог дає відповідь?

Не все те, що ми називаємо потребами, ними є. Усі наші бажання діляться на три групи.

Насамперед, це потреби, без котрих людина не може жити.

Далі — звичайні бажання. Те, що ми хотіли би мати в житті, але можемо без цього обійтися. Давид говорить: «Хай Господь буде розкіш твоя, — і Він здійснить тобі твого серця бажання!» (Пс. 37:4). Апостол Павло в Посланні до филип'ян говорить, що ми повинні виявляти свої бажання перед Господом, і мир Божий збереже серця наші та наші думки в Христі Ісусі (Фил. 4:6-7).

І бувають примхи — надумані бажання. Те, що зовсім не обов'язково, але мені дуже хотілося б мати. Примхи найчастіше закінчуються хіттю, яка, почавши, породжує гріх, що веде до смерті.

Чому Бог не завжди відповідає на наші молитви? Тому що не завжди наша потреба — це потреба. Бог дає те, у чому ми насправді маємо потребу. Якщо наша потреба збігається з Божим баченням, то відповідь прийде. Якщо це не так, то потрібно задатися питанням: чи насправді це потреба?

Три основні потреби

Перша основна потреба — це потреба у звільненні від гріха, у прощенні гріхів. Не кожен бачить у цьому потребу. Ми значно швидше відчуваємо потребу у високооплачуваній роботі, у здоров'ї, але небагато людей відчувають потребу у прощенні гріхів.

Коли людина стикається з реальністю своєї гріховної природи, яка тягне її на дно, вона йде до церкви. Ми покликані звершити гідний плід покаяння. Коли ми останній раз каємося і чи каємося взагалі? Це не одноразова дія, це щоденна практика. Кожного дня ми повинні чинити гідний плід покаяння. Про гріх потрібно попереджати доти, доки є гріховна природа в людині. «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9). Не варто розслаблятися.

Якщо не задоволена ця первинна потреба, немає сенсу молитися ще про щось. Давид казав: «Коли б беззаконня я бачив у серці своїм, то Господь не почув би мене» (Пс. 66:18).

Друга потреба — потреба в зіцненні. Коли в житті людини прийшов гріх, її внутрішня людина

була пошкоджена. Замість нормальних думок і почуттів наш характер приносить терня і негаразди. Ми потребуємо зіцнення внутрішнього світу.

Люди можуть постити за зіцнення фізичних недуг, але виявляють байдужість щодо недуг розуму і свідомості. Якщо болить голова — ми п'ємо пігулки і молимося, а якщо приходять нечестиві думки — нічого не робимо, нікому не розповідаємо. Іноді Господь не зіцлює фізично саме тому, що насамперед нам треба зіцлитися духовно.

Апостол Павло молився про оздоровлення тричі, але Бог відповів, що досить для нього Його благодаті. Павло почав шукати первинну причину. І усвідомив, що не повинен підноситися надзвичайністю об'явленнє. Потреба була у зіцненні його гордині. І він почав працювати над собою.

Третя потреба — послух Богові, життя за Його волею. Людині дана свобода волі, але це не безконтрольний стан — це не роблення того, що їй спаде на думку. Людина не була створена в порожнечі, вона була поміщена в сад, який створив Бог, під небом, яке створив Бог, і в тому вигляді, який передбачив Бог.

Бог не радився з людиною, як повинні виглядати дерева, тварини, не запитував, скільки їй потрібно рук і ніг. Свобода людини — розпоряджатися тим, що є Божою волею для неї. Це не безконтрольний стан. Це життя в рамках Божих кордонів, Його волі.

Коли сатана сказав, що можна вийти за межі цієї волі, людина повірила, але від цього не стала вільною — вона потрапила у рамки гріха. Перестав працювати закон духа і життя, натомість почав працювати закон гріха і смерті.

Людина, котра вважає, що може жити без Бога, названа в Біблії божевільною, тобто вільною від Бога. Блудний син міг гуляти й жити за своєю волею, поки в нього був маєток батька. Людина може жити за своєю волею, поки має здоров'я і ресурси, які дав Бог. Але коли все це закінчується, вона приходять в хлів зі свинями. Вона, будучи вільною, вирвалася з-під батьківської волі і зіткнулася з іншою волею, котра нічого не дає.

Потреба людини — жити за Божою волею. Тому що всі ми можемо щось лише в Ісусі Христі. Писання говорить, що коли ми живемо в Його волі, то не будемо відчувати потреби в шматку хліба, не залишимося без даху над головою, а найголовніше — будемо названі добрими і вірними рабами, для котрих приготовлені оселі.

Не все, що ми просимо, є життєво необхідними потребами. Якщо на наші бажання Бог не відзивається, не треба розчаровуватися, значить, без цього можна жити. Якщо на наші примхи нема відповідей, то їх ніколи і не буде. І слава Богові! Але якщо наші потреби не задоволені, то в нас або нема Пастиря, або не той пастир.

Євген Бейня.

ОБЕРЕЖНО: ЛЖЕВЧИТЕЛІ!

«Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове» (Рим. 10:17).

«А Дух ясно говорить, що від віри відступляться дехто в останні часи, ті, хто слухає духів підступних і наук демонів, хто в лицемірстві говорить неправду і спалив сумління своє, хто одружуватися забороняє, наказує стримуватися від їжі, яку Бог створив на поживу з подякою віруючим та тим, хто правду пізнав. Кожне бо Боже твориво добре, і ніщо не негідне, що приймаємо з подякою, воно бо освячується Божим Словом і молитвою. Як будеш оце подавати братам, то будеш ти добрий служитель Христа Ісуса, годований словами віри та доброї науки, що за нею слідом ти пішов» (1 Тим. 4:1-6).

Як можна відступити від віри? Прислухаючись до духів-спокусників. Що саме вони пропонують? Є лжевчення, які забороняють одружуватися, забороняють споживати деякі види їжі. Так, Біблія говорить, щоб ми не їли задушених та ідоложертовного. Але й написано, щоб ми одружувалися, приймали їжу з подякою, тобто освячували її молитвою і Словом Божим.

«А між людом були й неправдиві пророки, як і будуть між вас учителі неправдиві, що впровадять згубні ересі, відречуться від Владики, що викупив їх, і стягнуть на себе самі скору погибель. І багато хто підуть за пожадливістю їхньою, а через них дорога правдива зневажиться. І в зажерливості вони будуть ловити вас словами облесни-ми. Суд на них віддавна не бариться, а їхня загибель не дрімає» (2 Петр. 2:1-3).

У Діях апостолів читаємо про лжевчення щодо неможливості спастися без обрізання (Дії 15:1). Хіба спасає обрізання? Спасає віра в Ісуса Христа. Обрізання — прообраз для нас, щоб ми були обрізані в Ісусі Христі, обрізані для Господа.

Біблія говорить: «Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить — а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36). Щоб спастися, кожній людині потрібен Ісус.

«І в зажерливості вони будуть ловити вас словами облесними». Але якщо ви будете знати Слово Боже, ніхто ніколи вас не зведе, тому що ви будете знати істину. Ісус сказав: «Як у Слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить» (Ів. 8:31-32).

«...А надто тих, хто ходить за нечистими пожадливістями тіла та погорджує владою; зухвали свавільці, що не бояться зневажати слави, хоч Анголи, будучи міццю та силою більші за них, не несуть до Господа зневажливого суду на них. Вони, немов звірина нерозумна, зроджена природою на зловлення та загибель, зневажають те, чого не розуміють, і в тлінні своїм будуть знищені, і приймуть заплату за лихі вчинки. Вони повсякденну розпусту вважають за розкіш; самі бруд та неслава, вони насолоджуються своїми манами, бенкетуючи з вами. Їхні очі наповнені перелюбом та гріхом безупинним; вони

завблюють душі незміцнені; вони діти прокляття, мають серце, привчене до зажерливості. Вони покинули просту дорогу та й заблудили, і пішли слідом за Валааом Беоровим, що полюбив нагороду несправедливості, але був докорений у своїм беззаконні — німа під'ярмна ослиця проговорила людським голосом та й безум пророка спинила. Вони — джерела безводні, хмари, бурено гнані; для них приготовлений морок темряви! Бо, висловлюючи марне базікання, вони завблюють пожадливістю тіла й розпустою тих, хто ледве втік від тих, хто живе в розпусті. Вони волю обіцяють їм, самі будучи рабами тління. Бо хто ким переможений, той тому й раб. Бо коли хто втече від нечистоти світу через пізнання Господа й Спасителя Ісуса Христа, а потому знов залпують ними та пермагаються, — то останнє буває для них гірше першого. Бо краще було б не пізнати їм дороги праведності, аніж, пізнавши, вернутись назад від передання їм святої заповіді! Бо їм трапилося за правдивою приказкою: «Вертається пес до своєї блювотини» та: «Помита свиня йде валятися в калюжу»... (2 Петр. 2:10-22).

Ісус говорив про лжепророків: «Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас у одежі овечій, а всередині — хижі вовки. По їхніх плодах ви пізнаєте їх. Бо хіба ж виноград на тернині збирають, або фіги — із будяків? Так ото родить добрі плоди кожне дерево добре, а дерево зле плоди родить лихі. Не може родити добре дерево плоду лихого, ані дерево зле плодів добрих родити. Усяке ж дерево, що доброго плоду не родить, — зрубують та в огонь укидається» (Мт. 7:15-19).

Нині багато неправдивих вчень. Багато хто намагається відвернути нас від живого вчення Ісуса Христа. Але таких людей треба розпізнавати за плодами.

Апостол Павло також попереджав про лжевчителів: «Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він. Бо я знаю, що як я відійду, то вийдуть між вас вовки люті, що отари щадити не будуть... Із вас самих навіть мужі постануть, що будуть казати перекручене, аби тільки учнів тягнути за собою... Тому то пильнуйте, пам'ятаючи, що я кожного з вас день і ніч безперестанно навчав зо слізьми ось три роки. А тепер доручаю вас Богові та слову благодаті Його, який має силу будувати та дати спадщину, серед усіх освячених» (Дії 20:28-32).

Якось я почув, як один брат сказав: «Хто такий пастор? Чому я повинен його слухати? Я сам знаю, що робити!». Але Біблія вчить, що в церкві є розподіл функцій. Бог поставив кожного на своє місце, щоб були збудування й порядок і щоб ми зростали у вірі і зміцнювалися в Ісусі Христі.

Павло також пише до Тимофія: «А люди лихі та дурисвіти матимуть успіх у злому, зводячи й зведені бувши» (2 Тим. 3:13).

Сьогодні ми це бачимо. Тому дуже важливо знати, що говорить Слово Боже. Ісус сказав, що коли сліпий буде вести сліпого, то обидва впадуть в яму. «А ти в тім пробувай, чого тебе навчено і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти» (2 Тим. 3:14).

Слово Боже — це дороговказ, де детально написано, як правильно поводитися, правильно дивитися, правильно думати, правильно робити. «І ти знаєш з дитинства Писання святе, що може зробити тебе мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса. Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності» (2 Тим. 3:15-16).

КРИК ДУШ

Чи помічали ви коли-небудь, що після того, як ви починали про щось молитися, справи ставали не кращими, як ви очікували, а навпаки — гіршими. Замість відповіді на вашу молитву обставини починали так ускладнюватися, що ви втрачали всяку надію на вихід із ситуації.

Чи доводилося вам пережити що-небудь подібне?

У книзі Вихід, зустрічаємо яскравий приклад такої події. Божий народ мучився в єгипетському рабстві. «І Єгипет змушував синів Ізраїля тяжко працювати...» (2 М. 1:13).

Бог у Своїй любові приготував для Свого народу щедру і дивовижну благословення — звільнення від єгипетського рабства, тому й допустив такий тяжкий гніт для того, щоб ізраїльтяни від щирого серця звернулися до Нього за допомогою. Так само Бог іноді робить і з нами.

Нам здається, що труднощі, які випали

на нашу долю, понад наші сили і можливості? Але саме в такий час Господь дає чудову обітницю: «Я виведу вас з єгипетської біди до Краю..., що тече молоком та медом» (2 М. 3:17). Протягом багатьох років тяжких випробувань Господь планував спасіння Свого народу. І раптом, після довгих років очікування, народ Божий почув дивну новину: «І повірив народ той. І почувши вони, що згадав Господь Ізраїлевих синів, і що побачив біду їх, — і вони схилилися, і поклонилися до землі» (2 М. 4:31).

Визволення! Нарешті! Сьогодні! У крайньому разі, не пізніше завтрашнього дня! Терпіти далі неможливо. Якщо Бог обіцяв, то тепер Він баритися не буде. Нарешті кінець довгим, нестерпним рокам непосильного рабства.

А що було? Рабство стало ще тяжчим. «Дайте їм більше роботи, — звелів фараон, — щоб вони працювали й не займалися пустими речами». Отож замість визволення і полегшення становище народу тільки погіршилося. Майбутнє принесло їм ще більше страждань, і становище стало просто безнадійним, безвихідним.

Найбільша небезпека загрожує нам саме тоді, коли ми потрапляємо в таке ста-

новище. У цю мить ворог навіює сумніви, посилює невірство, нашіптує нарікання...

Чи можемо ми в такий час випробувань вірити, що, попри всі зовнішні обставини, які виглядають такими несприятливими, Бог вершить Своє діло?

Насправді Бог почав негайне визволення Ізраїлю. Він послав відповідь. Бог вже мав чоловіка, котрого Він готував і виховував 80 років, щоб зробити його вождем народу при виході з Єгипту.

Господь не завжди дає нам бачити те, що відбувається за лаштунками. Ізраїлю не дано було знати, як і коли виконає Бог обіцяне. Ізраїль знав тільки, що Бог обіцяв визволити Свій народ. І народ повинен був вірити Слову Бога.

Помилка Ізраїлю полягала в тому, що народ бажав виконання обіцяного за встановленим ним самим часом. У Своїй обітниці Господь не сказав, коли, котрого дня чи в котрій годині прийде допомога. Він лише обіцяв, що визволить Свій народ. А народ, розраховуючи на виконання обіцяного в певний час, додав свої терміни до Слова Господнього.

І результат виявився вельми печальним. Коли визволення не прийшло в очікуваний час і в очікуваному вигляді, народ Божий втратив усю надію і почав ремствувати.

Як багатостраждальному Йову, так і нам не завжди дано бачити, що робиться, — це вирішує Бог в таємниці. Йов випробував на собі тяжкі атаки з боку ворога. Усе

навколо зруйнувалося, диавол з люттю мучив свою жертву, але Йов вірив у Божу доброту і любов до нього, вірив, що Бог не дасть ворогові вчинити щось без Свого повеління. Йов вірив Богові. «Ось Він мене вб'є, і я надії не матиму, — говорить Йов, — але перед обличчям Його про дороги свої сперечатися буду!» (Йов 13:15).

Йов не бачив і не чув, що робилося за лаштунками, але він був впевнений, що дитині Божій все повинно сприяти на добро. Бог мав для Йова подвійне благословення, але щоб Йов міг одержати його, Бог повинен був приготувати Йова до цього. Йов не зміг би прийняти те, що Бог приготував для нього, якби він не пройшов через усі оті тяжкі випробування.

І коли ви починаєте помічати, що після молитви становище погіршується, підбадьортесь, не переставайте вірити, що Бог звершує Своє діло, що обітниця Божа вже в процесі виконання. Замість нарікання, звинувачення й осудження ми повинні спрямувати свій погляд на Ісуса, на Начальника і Звершителя нашої віри.

Надіймося на Нього і вірмо, що Він таємно, з любов'ю готує для нас щось значно більше і краще, ніж ми можемо собі уявити!

Правда, ці таємні дії Божі не завжди нам зрозумілі, але якщо ми можемо вірити, що Бог поводить з нами тільки з любові, нам нічого переживати, коли ми потрапляємо в тяжкі випробування. Подібно до матері, котра в тиші мріє про

свою дитину задовго до її народження, так і наш Господь приготував у тиші небес, ще до початку створення світу, все, щоб нас благословити всіма духовними благословеннями у Христі.

Яка велика любов і милість Божа до нас — у тиші Він таємно і з любов'ю готує для нас сюрпризи. Бог може зробити незрівнянню більше за все, чого ми просимо чи про що думаємо. Ось чому в самому розпалі жорстоких атак ворога Йов міг сказати: «А Він знає дорогу, яка при мені...» (Йов 23:10).

Подяка Господеві, Він знає твою дорогу, дорогий друже!

«Тож не відкидайте відваги своєї, бо має велику нагороду вона, — говорить апостол Павло. — Бо вам терпеливість потрібна, щоб Божу волю вчинити й прийняти обітницю» (Євр. 10:35-36).

Так, хоча би й забарився відповісти Бог на нашу молитву, хоча би й досягло наше випробування найвищої точки, Він не зрадить нас, не покине в цей час очікування. Він звершить все, що обіцяв.

Не вважайте зволікання ознакою відмови; правильніше буде вважати його запорукою того, що Бог дасть більше, ніж ви можете уявити.

«І скажуть в той день: Це наш Бог, що на Нього ми мали надію, — і Він спас нас! Це Господь, що на Нього ми мали надію, — тішимося ж ми та радіймо спасінням Його!» (Іс. 25:9).

ТРІУМФ ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ

12 серпня 1921 року в розтерзану Першою світовою війною і громадянською війною, що спалахнула після більшовицького перевороту в Росії, окуповану більшовиками на чолі з Володимиром Ленінім Україну прибули зі США проваджені Духом Святим місіонери Іван Воронаєв і Василь Колтович. Залишили там, за океаном, своє цілком благополучне і спокійне життя і разом з малими дітьми прибули на землю, де панували розруха, голод, епідемії, насильство і всюдозволеність атеїстичної радянської влади, яка насправді стала жорстокою зброєю в руках диявола. Чи розуміли місіонери, що йдуть в лігво хижих вовків? Чи розуміли, що ризикують життям не тільки своїм, а й своїх дружин і дітей? Так, розуміли. В Івана і Катерини Воронаєвих було п'ятеро маленьких дітей, Василь Колтович привіз в Одесу свою дружину Євдокію з Білорусі, і Бог дарував їм двоє діточок.

Вони всі розуміли небезпеку обраної дороги, але з готовністю, як справжні християни, відізналися на заклик послужити Богові в епіцентрі духовної боротьби, у самому пеклі, яке створили осліплені дияволом більшовики.

І Бог щедро благословив їх самовіддану працю в цій частині земної кулі. 1921 року, звільнившись після арешту з чекістського «карантину» завдяки тому, що Воронаєв зумів довести радянським комісарам, що свого часу змушений був тікати з Росії, переховуючись від царської «охранки», як називали політичну поліцію імператора Миколи Другого, вони з Колтовичем першого ж року створили Одеську п'ятидесятницьку церкву християн євангельської віри, в якій потім налічувалось до тисячі братів і сестер.

У 1924 році завдяки їх невтомній благовісницькій діяльності в Україні було створено 50 таких церков. Наступного року п'ятидесятницьких церков стало 150, 1926-го — 250, а в 1929 р. було вже біля тисячі церков і груп в Україні, Росії, у тому числі в Москві, Ленінграді, на Поволжі, в Сибіру, на Далекому Сході, Кавказі, у Середній Азії.

У 1926 році за ініціативою Воронаєва був створений Союз Християн Євангельської Віри України, а в 1927 році — Союз Християн Євангельської Віри СРСР. У 1928 році вийшло вісім номерів журналу «Євангеліст».

П'ятидесятницьке братство в СРСР продовжувало зростати казковими темпами — за вісім років в ньому вже служили Богові 25 тисяч віруючих, хрещених Духом Святим.

Бог знайшов найкращих виконавців Своєї волі

Такий досі небачений успіх християнського пробудження став можливим завдяки тому, що Бог ретельно підготував Своїх посланців. Іван Воронаєв відшліфував отриманий від Бога дар духовного лідера, талановитого організатора, блискучого проповідника Слова Божого і благовісника Євангелія Христового, а також редактора християнського журналу. Були створені нові церкви в Сибіру, де він переховувався після відмови брати в руки зброю на військовій службі і звинувачення у «зраді православ'я». Після біблійної семінарії і служіння в слов'янських євангельських церквах США це був всебічно підготовлений і методично освічений місіонер, що повернувся за волею Божою вершити велику працю на батьківщину.

Зокрема і на батьківщину своїх предків — в Україну, де церксами за іменем міста Черкаси називали дніпровських козаків, які свого часу заснували Запорізьку Січ. Саме вона стала на захист християнства від мусульманської агресії, що походила від турецьких султанів і кримськотатарських ханів (до речі, збереглися дані, що серед запорожців було немало християн-протестантів). Потім його предки переселилися в

степи Південного Уралу і стали оренбурзькими козаками. Своє прізвище «Черкасов» Іванові довелося помянути на «Воронаєв», ховаючись від переслідувачів і суду військового трибуналу.

Побратим Івана Воронаєва по місіонерській праці Василь Колтович народився в білоруському селі Дия біля міста Мозир. Бог вибрав його Своім пророком, нагородивши даром молитися за зцілення, мудрістю проповідувати Боже Слово. Він був вибраний пастором Одеської церкви ХВС. Воронаєв і Колтович з Божою допомогою зуміли об'єднати і згуртувати навколо себе благословених трудівників, організувати підготовку проповідників, благовісників-євангелістів, майбутніх пасторів, регентів, керівників жіночих і молодіжних служб, вчителів, керівників гуртків для дітей і дорослих.

Благодатний ґрунт

Вони ніколи не вихвалялися своїми заслугами, завжди залишалися скромними, як і личить християнам, бо розуміли — через них діє Сам Господь. Вони добре знали, що успіх благовісту виріє не на порожньому місці, що велике християнське пробудження сталося лише завдяки благодатному ґрунту, який Бог готував тут протягом кількох віків.

Протести проти викривлення вчення Христового, про котре на берегах могутнього Дніпра наші предки вперше почули від апостола Андрія, що проголосив, як стверджує переказ, виникнення великого християнського міста, почалися одразу після насильницького хрещення Русі київським князем Володимиром в 988 році. Насильство призвело до лицемірства, поверхневого і неусвідомленого ставлення до християнської віри, збереження поганських пережитків, ворожіння, чародійства, магічних дій.

Вже в 1003 році монах Андріан виступив проти поклоніння іконам і церковної ієрархії. Монах Мартін в 1049 році переписав сто своїх книжечок «Правда» (про істинну християнську віру) і розповсюдив по церквах. В середині XIV століття дякони Карп і Микита виступили проти поклоніння іконам, називаючи їх «ідолами», проти зосередженого лише на зовнішніх обрядах служіння в храмах, проти здирництва священників. Попри те, що «призвідники» були зв'язані і втоплені в ріці Волхов (скинуті з моста в Новгороді), їх прагнення до справжньої християнської віри знайшло підтримку навіть в деяких князів і бояр не лише в Новгороді, а й в Пскові, Твері, Москві, Ростові.

В Новгороді і Москві в XV столітті монахи Захарія, священники Денис і Олексій знову закликали християн відмовитися від поклоніння іконам, молитов «святим угодникам», дотриманням безглузвих обрядів і підтримки закостенілої церковної ієрархії.

У XVI столітті Матвій Башкін і Феодосій Косий закликали «до попов не приходити, молебнів не творити, свічки не приносити, іконам, хресту і мощам не поклонятися, бо це — ідолопоклонство, у пишних церковних ритуалах як вудимках людських не брати участі, а поклонятися тільки Отцеві Небесному в душі так, як це чинили перші християни».

У середині XVII століття поширилось «Христовіря» Данила Філіпова, який проповідував, що спасають не книги, а «сам володар Святий Дух», закликав «хмільного не вживати, тілесного гріха і злослів'я не творити, на звичайні хмільні весілля, христини і бесіди не ходити, не красти, а вірувати в Святого Духа, з людьми Божими, духовними християнами спілкуватися, хліб-сіль ділити, любити один одного, як вчив Ісус Христос». Свої зібрання христовіри називали «раденіями» в Дусі Святому, що дарує радість спілкування і пізнання Божих істин, і збиралися вночі, таємно від переслідувачів з офіційної Православної Церкви.

Силуан Колесников в середині XVIII століття дав початок християнській течії духоворства, учасники якої вірили, що кожна людина, побажавши і приготувавши своє серце, може одержати дар Духа Святого, стати справжнім служителем Нового Заповіту з Богом. Духобори відкривали, що «ікони — не Бог, мощі — обман, попи — не Божі слуги, а неправдомовці». Духобори називали своє вчення «Сповідування віри».

У цьому ж столітті в Україні жив і працював філософ, поет і педагог, автор поетичного збірника «Сад божественних пісень» Григорій Сковорода, який в молоді роки співав у придво-

рному хорі імператриці Єлизавети Петрівни, але відмовився від придворної кар'єри, а, ознайомившись з протестантизмом під час подорожей по Європі, відмовився стати також і «стовпом православ'я», відповівши на пропозицію церковних ієрархів, що в православ'ї «і без нього досить стовпів неотесаних».

У тлумаченні Біблії Сковорода дотримувався олександрійської школи Оригена і Климента Олександрійського, закликаючи пізнавати і у всьому виконувати Божі заповіді, з Божою допомогою знаходити своє покликання, самовдосконалюватися, розвиваючи внутрішнього сердечного чоловіка, не грішити, долати диявольські спокуси, досягати святості, без чого не можна відчуття щастя в земному житті.

Сам філософ жив так, як проповідував. Бог відкрив Григорію Савовичу день його переходу у вічність. Готуючись до цього дня, філософ сам собі викопав могилу і вирізьбив на надгробному камені красномовний напис: «Світ ловив мене, але не піймав».

У 1802 р. російський імператор Олександр I видав указ про переселення духоборів з Новоросійської і Слобідсько-Української губернії в необжиті степи на берегах ріки Молочної біля міста Мелітополя і Азовського моря (Таврійська губернія). Через два роки у створену там християнську колонію Духоборію були також переселені тисячі духоборців з Тамбовської і Воронежської губерній. Переселення було проведено на вимогу православної ієрархії, яка злякалася зростаючого впливу духоборів і швидкого поширення їх вчення.

З Божою допомогою духобори вдихнули життя в досі цілині степи. Земля, що пустувала, розцвіла під їх працелюбними руками і віддачувала казковими врожаєм. Тут справді потекли молочні і медові ріки.

У 1833 році в Таврійській губернії сталося потужне злиття Духа Святого, що проявилось говорінням «новими вогненними мовами», — очевидно, ознака інших мов супроводжувалася видіннями язичків полум'я, як і за першого масового хрещення Духом Святим апостолів Ісуса Христа в Єрусалимі.

Рух духоборів розвивався і набував на новому місці все більш євангельської туності. Імовірно, за назвою ріки Молочної уже цілком євангельських християн назвали молоканами. А можливо, їх назвали молоканами ще й тому, що вони особливий акцент робили на тому, щоб члени громади полюбили «щире духовне молоко, щоб ним виростати на спасіння» (1 Петр. 2:1-2).

Їх переконання узагальнив Семен Уклеїн: ніяке «поборювання гріха» неможливе, якщо духовні воїни не будуть досконало володіти «мечем обосічним» Слова Божого; заповіді Нового Заповіту — єдине і незамінне керівництво до дії.

На своїх зібраннях молокани читали Біблію і тлумачили написане, співали псалми, посилено молилися і одержували Божі благословення.

У 1857 році лідер молокан Максим Рудометкін був арештований і кинутий у в'язницю монастиря на Соловецьких островах в Білому морі на крайній Півночі Росії. Але до цього часу, за підрахунками атеїстів, вже було до мільйона молокан, які створювали місцеві євангельські громади. Розрахунок вищих ієрархів на те, що духобори і молокани в резервації на необжитих землях не виживуть, провалився. І з перетворених на щедрі родючі ниви цілих степів Таврійської губернії молокани і духоборів почали примусово переселяти на Кавказ, у гірську місцевість з суворим і несприятливим кліматом, де ніхто не приживався. Але духовні християни вижили й там, перетворивши безлюдний край на житницю, створюючи й тут євангельські церкви.

На підготовлений ґрунт — підготовлених сівачів

Ось на такій широкій духовній ниві Божій і покликав Бог служити Воронаєва і Колтовича, щоб організаційно очолити і об'єднати християнське пробудження, поставити його на міцну євангельську основу, надати новий імпульс його розвитку. І коли все це було звершено, прийшли найтяжчі випробування на вірність Богові. Але церква їх витримала, вистояла в стражданнях і перемогла. Праця Івана Воронаєва і його соратників не стала лише надбанням історії, її продовжують у наші дні нові покоління християн віри євангельської.

ЩО ТИ БАЧИШ, ЦЕРКВО?

Одного разу Бог запитав пророка Єремію: «Що ти бачиш, Єреміє?» (Єр. 1:4-17). Бог показує йому мигдалеву галузку — Єремія бачить правильно. Пророк передав Божі слова народові Ізраїлю — народ повинен був побачити згубність своїх діл, реальність свого життя.

Чи правильно ми бачимо, коли читаємо Слово Боже, чи розуміємо те, що Він хоче сказати нам?

«Я попроваджу незрячих дорогою, якої не знають, стежками незнаними їх поведу, оберну перед ними темноту на світло, а нерівне — в рівнину. Оце речі, які Я зроблю, і їх не покину! Відступлять назад, посоромляться соромом ті, хто надію складав на божка, хто бовванам казав: Ви наші боги! Почуйте глухі, а незрячі прозиріть, щоб бачити! Хто сліпий, як не раб Мій, а глухий, як посол Мій, що Я посилаю його? Хто сліпий, як довірений, і сліпий, як раб Господа?» (Іс. 42:16-19).

Бог хоче, щоб Його раби бачили, і бачили правильно. Христос прийшов, щоб відкрити нам очі. Важливо залишатися духовно чистими — пильнувати про своє духовне життя. Яскравий приклад цьому — Самсон. Бог дав йому велике помазання, але Самсон не турбувався про свій духовний стан, не беріг чистоту, праведність, дивився так, як хотів сам. Настав час, вороги викололи йому очі і поневолити його.

Духовно сліпа людина не здатна розуміти Божу волю. Іноді те, що правильно в наших очах, може бути божевільям перед Богом.

Книга Чисел розповідає історію про те, як Мойсей відправив 12 спостерігачів розвідати ханаанський край. Це були досвідчені люди. Протягом 40 днів вони були там. А потім виявилось, що десять з них бачили одне, а двоє — зовсім інше. Ісус Навин і Калев мали іншого духа.

Десять спостерігачів бачили велетнів, укріплені міста, сучасну зброю і злякалися. Ісус Навин і Калев міряли їх не з собою, а з Богом.

Так само було і в битві з Голіафом. Весь Ізраїль боявся велетня, порівнюючи його з собою, зі своїми здібностями і силою, ніхто з них не зважувався вступати з ним у боротьбу. Давид же порівняв його з Богом. Він бачив боготезнажника, що не мав заповіді з Господом.

Часто нам здається, що наша думка збігається з думкою Бога. Це не завжди так. Давид бачив ситуацію, як бачив її Бог. Давид переміг тому, що бачив правильно.

Як ми дивимось і що бачимо, коли читаємо Писання? Людина, яка має страх Божий, усвідомлює, що Бог дозволяє, а що забороняє. Чи правильно ми бачимо?

У Біблії розповідається про Анну, котра молилася Господу в храмі (1 Сам. 1) За нею в цей час спостерігав священник Ілій, який неправильно побачив те, що відбувалося. Йому здалося, що вона п'яна. А Анна плакала, виливаючи серце своє, бажаючи, щоб Бог дав їй дитя.

Іноді, дивлячись по-людськи, ми можемо зробити неправильні висновки.

В Едемському саду Бог дозволив Адаму і Єві споживати плоди з будь-якого дерева, окрім одного. До розмови з сатаною вони бачили плоди з цього дерева як заборону, після розмови — побачили в них привабливість і приємний смак. Ми повинні бачити правильно.

Що ж робити, щоб навчитися правильно бачити?

По-перше, докладати зусилля. «Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його» (Мт. 11:12).

Петро зберігав правильне бачення і міг йти по воді до Христа — доти, поки бачив ситуацію так, як бачив її Бог. А коли почав дивитися по боках — почав тонуть.

По-друге, шукати і отримати від Бога бачення. «Без пророчих видінь люд розбещений» (Прий. 29:18); «... зроби мене мудрим, — і свідцтва Твої буду знати!» (Пс. 119:125).

Одержавши бачення, треба одержати також розуміння від Господа. Бачення не може суперечити Писанню.

По-третє, мати страх Божий, бути послухними Богові. Поки Адам і Єва мали страх Божий, вони не наближались до дерева, як тільки ж перестали бути послухними Йому, втратили благодієння перед Ним — згрішили.

По-четверте, шукати поради у боготіжних старших служителів: «А ти в тім пробувай, чого тебе навчено, і що тобі звірено, відаючи тих, від кого навчився був ти» (2 Тим. 3:14). Але необхідно знати плід життя того, у кого шукаєш поради.

По-п'яте — прагнути порад з Богом, навчитися визнавати свої гріхи. «Бо ти кажеш: «Я багатий, і збагатів, і не потребую нічого». А не знаєш, що ти нужденний, і мізерний, і вбогий, і сліпий, і голый! Раджу тобі купити в Мене золота, в огні перетищеного, щоб збагатитись, і білу одягу, щоб зодягтися, і щоб ганьба наготи твоєї не видна була, а мастью на очі намасти свої очі, щоб бачити. Кого Я люблю, тому докорю й караю того. Будь же ревний і покаяйся!» (Об. 3:17-19).

Лаодикійці думали, що нічого не потребують, що в них все в порядку, Бог благословляє їх. Але Бог говорить, що вони повинні розуміти, що не все бачать правильно, що вони нужденні і мізерні, вбогі, сліпі і голі. Лише Господь може дати чіткий духовний зір, щоб ми могли правильно бачити.

Господь запитує нас: «Що ти сьогодні бачиш?». Хтось, проходячи пустелею, бачить тільки проблеми, тяжкі обставини, а хтось бачить славу Божу. Що бачиш ти сьогодні в своєму житті? Чи здатний ти помолитися за кривдника, пробачити йому?

Чи можемо ми разом з чоловіком Божим сказати: «Уваляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правці Моїй, — і я не буду захитаний!» (Пс. 16:8).

Анатолій Павленко.
Пастор.

Підійшов до батька син,
Хлопчєня кирпате.
— Добре — що таке, скажи,
І погане, тату?

В. Маяковський

ЩЕ РАЗ ПРО ДОБРО І ЗЛО

Класичний приклад пізнання добра й зла описаний у добре відомому нам дитячому вірші В. Маяковського. Чудовий твір, повчальний, високоморальний... Ось тільки питання виникає, а за якими критеріями визначав батько, герой цього твору, що добре і що погано?

Як і раніше, із запитаннями про те, що добре, а що — ні, теперішні діти звертаються до своїх батьків. Шкода тільки, що у відповідь вони чують аж ніяк не поетичні ідеї В. Маяковського, а прозаїчні постулати сучасності. У нинішнього покоління свої проповідники «моралі» — «95 квартал», «Наша Раша», «Намеді клуб» тощо. Мораль нині не та, «те, що було аморально, стало неаморально», — співав на початку 90-х Ігор Тальков; не знаю, що б він заспівав сьогодні... Але чи маємо ми право стверджувати, що нинішня мораль не така правильна, як 30 років тому? Адже все розвивається і прогресує, і може, моральні й етичні норми батька, описаного у творі Маяковського, просто застаріли?

«Я так думаю» і «я так вважаю» — це два кити, на яких стоїть сучасне суспільство. Біда в тому, що, як казав розважливий Кролик, — «я» бувають різні», і тому мораль у кожного своя. «Я», яке виховувалося в інтелігентній сім'ї, вважає, що використання ненормативної лексики неприйнятне в суспільстві. А «я», яке виросло в простій робітничій сім'ї, навіть не знає, що буває нормативна й ненормативна лексика. І скільки б ви не повторювали такий людині, що куріння шкідливе, і не лише для її здоров'я, їй вас ніколи не зрозуміти, тому що вона дихала цим димом ще в лоні матері і, як їй здається, непогано почувається і досі. Просто її батьки мали дещо інший погляд на етику й життя, ніж ваші, і для своєї дитини вони сформулювали по-своєму, «що таке добре і що таке погано».

Коли я дивлюся на сучасне суспільство, на нашу політичну й бізнес-еліту, шоу-біз, інтелектуалів, молодь, дітей, то мені ріже слух виразність займенника «я» і бляклість словосполучення «так думаю». На превеликий жаль, сьогодні створюють моду життя не ті, хто думає, а ті, у кого велике й значиме «я». Нині для того, щоб стати міністром, ректором інституту, «зіркою» телеекрана, не надто важливо, наскільки ти обізнаний у тій чи іншій галузі, а важливо, чий ти родич або з ким ти дружиш. Часто, переглядаючи теленовини, думаю: чим далі, тим гірше. Ми самі стали мірилами того, що добре і що погано. Але якщо кожен робитиме те, що йому захочеться, у світі наступить хаос. Яскравий приклад цього — наша країна. І тому при словах: «Україна — правова держава» гірка посмішка з'являється на наших обличчях. Чому? Чому при наявності законодавства у нашій країні чимраз більше беззаконня? Чому страшно випускати дітей на вулицю навіть удень?

Іноді корисно подивитися на ситуацію збоку, тому що коли ти є частиною смуту, то втрачаєш здатність бачити ясно. Так чи інакше, але дивись на ситуацію, на людей через призму вітчизняних ЗМІ. І хоча запекло доводиш, що думка сформувалася на підставі незалежних спостережень, все-таки не можеш назвати себе безстороннім. Відоме прислів'я говорить: «Розумний учиться на помилках інших, а нерозумний — на власних». Отож хочу навести приклад з історії нашого світу, адже «історія — найкращий учитель, у якого найгірші учні» (Індіра Ганді).

То були часи лихоліття для Ізраїлю...

Біблія описує їх так: «Того часу не було царя в Ізраїлі, — кожен робив, що правдиве було в його очах» (Суд. 17:6). У кожного була своя уява про правду і законність, про існування Бога, про справедливість, кожен на свій лад виводив теорему про добро і зло. Читаючи цю книгу, диву даєшся, як низько може власти людина, міряючи правду своїми мірками.

А дорога, що привела народ, який колись шанував Живого Бога, до такого стану, називалася дуже просто: «Я так думаю!». Набрид їм Бог

зі Своїми 10 заповідями, Він, звичайно був їм потрібний, коли жити ставало нестерпно, але як тільки приходило полегшення, люди віддавалися колишнім пристрастям і зі ще більшою ненаситністю чинили зло.

І кому найгірше було при цьому? Богові? Сусіднім народам? Відповідь банальна і проста — від безбожного життя ставало гірше тільки самим євреям. Від того, що вони відкинули Законодавця і Його Закон, стало гірше тільки їм самим. Їх оманлива «свобода» призвела до розвалу держави і смуту.

Відкинути Бога — це те саме, що пасажиром літака відмовитися від пілота. Насправді люди так і зробили, прийняли у володіння землю і відмовилися від Того, Хто є її Творцем і Управителем. Відвернувшись від Божого Закону, людина відвернулася від Самого Законодавця, чим прирікши себе на загибель. Люди відрубали голову від тулуба, сподіваючись, що без голови жити буде легше. Слово Боже так описує людину, яка захотіла свободи від Бога: «... називаючи себе мудрими, вони потуманіли... А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, щоб чинили непристойне. Вони повні всякої неправди, лукавства, зажерливості, злоби, повні заздрості, убивства, суперечки, омани, лихих звичаїв, обмовники, наклепники, богоненавидники, напасники, чваньки, пишні, винахідники зла, неслухняні батькам, нерозумні, зрадники, нелюбовні, немилостиві. Вони знають присуд Божий, що ті, хто чинить таке, варті смерті, а проте не тільки самі чинять, але й хвалять тих, хто робить таке» (Рим. 1:22, 28-32).

Намагаючись стати особистістю без Бога, людина втратила людську подобу. І тому, дивлячись на поведінку сучасників, усе частіше звучать епітети: «озвірілі», «здичавілі», «нелюдські»... А що ж ви хотіли? Коли місіонери приходили в дикі племена, то разом із проповіддю Слова Божого до дикунів приходила цивілізація, медицина, люди починали носити одяг, навчатися.

А що відбувається сьогодні, коли із суспільства намагаються вилучити Закон Божий? Суспільство роздгається, перестає навчатися, з неймовірними темпами поширюються епідемії. Тому що в кожного своє уявлення про правду, праведність і правдивість. Відкинувши Божий Закон, ми стали беззаконниками. Гірко споглядати, як наше суспільство деградує. Але що робити? У розпачі знизувати плечима, мовляв, я нічим не можу зарадити? Кажуть, лише дохла риба пливе за течією... Якщо ви живі, якщо Бог для вас — більше, ніж слово з великої літери, то ви можете впливати на ситуацію в Україні.

У сучасних політичних «месій» багато пропозицій для порятунку країни. Але за роки незалежності нашої держави ми на власній шкурі відчули ефективність пропонувананих програм будівництва здорової держави. Дивлячись на чергові потуги чергових рятівників, пригадуються слова Христа: «Якщо сліпий веде сліпого, то обидва опиняться в ямі».

Ісус Христос приніс зовсім інший спосіб зміни світу. Його принцип реформ — не ззовні, а зсередини. Що зробив Христос? Він узав Божий Закон із храму і вніс його в серця людей. «Покладу Я Закони Свої в їхні думки, і на їхніх серцях напишу їх, і буду їм Богом, вони ж будуть народом Моїм!» (Євр. 8:10). Саме завдяки тому, що колись до нашого поганського народу прийшли перші місіонери, які несли у своїх серцях Божий Закон і вчили Божого Закону наших предків, сьогодні ми можемо ревно доводити всім, що ми — цивілізовані люди. Завдяки християнам Кирилу й Мефодію ми маємо слов'янську азбуку. Разом із Божим Законом, принесеним у наші краї, прийшла освіта.

Навчимо дітей Закону Божого, вкладімо їм у серця зерно праведності — і це дасть прекрасні сходи. Тому сіймо Слово Боже, адже тільки воно здатне змінити якість населення нашої країни. Закон Божий у серці — це заповідь розвитку, це перспектива і світле майбутнє! Тільки серця, наповнені Словом, здатні прогресувати, а не деградувати; будувати, а не руйнувати; творити, а не витворяти; зліпляти, а не заражати; підносити до висот, а не опускати на саме дно...

Я дуже сподіваюся, що настане той час, коли про нашу країну будуть знати в усьому світі не як про країну дешевого секс-туризму, а як про велику процвітаючу державу з глибокими моральними принципами, в основі яких лежить Закон Божий. І наші діти будуть дізнаватися про те, «що таке добре і що таке погано», не з розпущених шоу, а з Божого Слова, вивчаючи його в школі й удома.

Н. Д.

ПЕРЕДАВАЙ ДІТЯМ ДУХОВНИЙ СПАДОК

«І вони прийшли до місця, що про нього сказав йому Бог. І збудував там Авраам жертівника, і дрова розклав, і зв'язав Ісака, і поклав його на жертівника над дровами. І простяг Авраам свою руку, і взяв ножа, щоб зарізати сина свого... Та озвався до нього Ангел Господній із неба й сказав: «Аврааме, Аврааме!». А той відізався: «Ось я!». І Ангел промовив: «Не витягай своєї руки до хлопця, і нічого йому не чини, бо тепер Я довідався, що ти богобійний, і не пожалів для Мене сина свого, одинака свого». А Авраам звів очі свої та й побачив, — аж ось баран зав'яз у гушавині своїми рогами. І пішов Авраам, і взяв барана, і приніс його на цілопалення замість сина свого. І назвав Авраам ім'я місця того: «Господь нагледить», що й сьогодні говориться: «На горі Господь з'явиться» (1 М. 22:1-14).

Вражаюча історія в житті Авраама, читати яку без хвилювання неможливо. Є щось дуже важливе в нашому житті, найцінніше, що дарував нам Господь, — наші діти. І дуже важливо, щоб вони були разом з нами під час служіння Богові.

Я неодноразово спостерігав не дуже добру тенденцію в житті деяких віруючих батьків. На запитання: «Чому ви сьогодні без дітей?» чув у відповідь: «Далеко їхати», «Нам діти заважають», «Щоб не плуталися під ногами».

Текст із Святого Писання, з якого ми почали цю статтю, дуже багато говорить до наших сердець. Віддаль від місця, де жив Авраам зі своєю сім'єю, до гори, на якій Господь звелів принести жертву, була приблизно 70 кілометрів. Бог наказав Аврааму йти в землю Морія, щоб поклонитися Богу і принести в жертву сина.

Вони йшли три дні. Час перебування в дорозі був часом мовчання. Тяжко про щось розмовляти, знаючи, що ти йдеш, щоб принести в жертву свого сина. Ці три дні мовчання — прообраз того часу, коли Син Божий Ісус Христос перебував у гробі. Бог-Отець і небо мовчали.

«І взяв Авраам дрова для цілопалення, і поклав на Ісака, сина свого, і взяв в свою руку огонь та ножа, і пішли вони разом обоє». Авраам не бере дрова собі на плечі, не використовує для цього слуг, а кладе дрова на плечі свого сина Ісака. Той, хто піднімався з вантажем на гору, знає, що це непросте заняття. Авраам не почав потішати Ісака солодощами через те, що повинен був принести його в жертву, а поклав на нього дрова. Вони пройшли до тієї гори 70 кілометрів і якщо й зупинялися в дорозі, то лише для ночівлі. Ісак був втомлений, але, однак, розмірковував над тим, що вони роблять. І запитав батька про жертвону тварину.

Це запитання дозволяє припустити, що Ісак не вперше піднімався з Авраамом на гору для жертвоприношення, і завжди була жертва.

Авраам розумів, що їх очікує, і відповів, що Бог нагледить Собі жертву. Настала мить, коли Авраам сказав Ісаку: «Синку, мені треба зв'язати тебе». Звичайно, Ісак зрозумів, про що мова. І що він робить? Він покійно лягає на жертвоник.

Щось особливе ми бачимо в цій історії. Ісак не сперечався з батьком, нічого не доказував, а покійно ліг на жертвоник. Ісаку, чого ти мовиш? Чому не кричиш, не втікаєш? Чому ти такий покійний?

Відповідь дуже проста: тому що Авраам навчив свого сина поклонятися Богові. З цієї історії ми можемо винести певні уроки.

Перший урок — треба навчити дітей поклонятися Богові

Авраам з дитинства привчив свого сина поклонятися Богу. Питання поклоніння хвилювало Авраама більше, ніж питання спадкоємства. Ось що найголовніше в батьківському житті — навчити дітей поклонятися Богові.

Дорогі батьки, матері, бабусі і дідусі, ми можемо знайти найкращі навчальні заклади для своїх дітей, найкращу няню, найкращий дитячий садок, найкращі школу і вищий навчальний заклад. Але це не найголовніше в їхньому житті. Найкращий заклад не навчить наших дітей поклонятися живому Богу.

Тільки ми, батьки, зможемо навчити дітей поклонінню, молитви, правильних стосунків з Богом. Ніхто, окрім нас, не зможе навчити наших дітей молитися живому і святому Богові! Ваші сини і доньки повинні бачити в ваших очах радість, коли ви стоїте на колінах, коли прославляєте велике Ім'я нашого Господа і Спасителя. Коли ми від нашого поклоніння Богові одержуємо радість, задоволення, повноту, божественний спокій, наші діти захочуть цього ж.

Що ви відчуваєте, коли йдете на богослужіння? Коли стаєте на коліна перед Небесним Отцем? Коли прославляєте Його Святе Ім'я?

Багато батьків хочуть зняти з себе відповідальність за виховання дітей і покласти її на когось іншого. Але Біблія чітко говорить, що саме батьки повинні виховувати своїх дітей.

Що ми сьогодні ставимо на перше місце у вихованні дітей? Що головне у наших стосунках з дітьми? Якщо це поклоніння Богові, то моя дитина буде в невіді зі мною. Коли ми будемо прославляти Господа, вони будуть робити це разом з нами. Але це можливе лише коли ми ставимо на перше місце у вихованні дітей поклоніння Богові.

Дехто думає, що навчити дітей поклонятися Богові мають церква, недільна школа. Але ні церква, ні недільна школа не можуть зробити того, що батьки. Поклоніння Богові можна лише перейняти. Так, як перейняв Ісак від свого батька.

Другий урок — за поклоніння Богові треба платити ціну

Для того, щоб принести Богові жертву, Авраамові треба було піднятися на гору. Тобто докласти зусиль.

Ісус удень служив людям, а вночі піднімався на гору, щоб молитися. Для декого нині навіть 15 хвилин, затрачених на дорогу до місця поклоніння, — це вже багато. Авраам же добрався до місця поклоніння три дні, і ніде не написано, що він нарікав.

За право поклоніння Богу треба платити ціну. Треба брати з собою дітей, чи то літо чи зима, дощ чи мороз. Не треба бути ніжними християнами, треба бути слухняними Богові. Ісус щодня піднімався на гору, щоб молитися. Треба шукати цю «гору» у своєму житті.

Чому сьогодні весь світ пливе за течією? Тому що це легко. Але Авраам не йшов за течією. Істинні поклонники завжди йдуть проти течії.

Авраамові і його синові було значно важче, ніж нині нам. Не було недільної школи, не було церкви, не було молодіжного служіння. Не було віруючих друзів, з якими можна було поклонятися Богу. Сьогодні є все, що тільки душа побажає, і треба дорожити цим.

Поклонятися Богові нелегко. Легше подивитися служіння по телевізору, але не думаю, що люди, які просиджують багато часу перед телевізором, можуть сказати: «Я таку радість від цього отримав!». Навпаки, приходять порожнеча, наче хтось обкрадає твій дух і душу. Але коли ти виходиш після молитви, після поклоніння, ти відчуваєш радість, подібно до Авраама й Ісака, які зійшли з гори після жертвоприношення і поклоніння.

На нас, батьках, лежить відповідальність за те, щоб вести дітей на гору. Можливо, центральні зібрання, молитовне служіння, недільна школа — це і є та гора в нашому житті, де ми можемо поклонятися Господу разом з дітьми.

Благословення від Бога — це Божа реакція на наш послух. Бог дивився на Авраама і на Ісака і бачив послужні душі. Бог сьогодні дивиться на тебе і на мене, на наших дітей, на наші сім'ї. Будьмо слухняними Йому!

Ярослав Кирильчук.

ВІРА НЕ ПОТРЕБУЄ РОЗВІДНИКІВ

«І промовляв Господь до Мойсея, говорячи: «Пошли людей, і вони розвідають хаанський Край, що Я даю Ізраїлевим синам; пошлете по одному чоловікові від племен своїх батьків, кожного начальника в них». І послав їх Мойсей з пустині Паран за Господнім наказом. Усі вони мужні достойні, — вони голови Ізраїлевих синів» (4 М. 13:1-3).

Мойсей зробив так, як сказав йому Бог. А тепер ще один текст із Писання: «І ми рушили з Хориву, та й перейшли цю велику й страшну пустиню, що бачили ви, дорогою до гори амореянина, як наказав нам Господь, Бог наш, і ми прийшли аж до Кадеш-Барнеа. І сказав я до вас: «Прийшли ви до Амореїської гори, що Господь, Бог наш, дає нам. Ось, Господь, Бог твій, віддає тобі цей Край. Увійди, заволодій, як говорив був тобі Господь, Бог батьків твоїх. Не бійся й не лякайся!». А ви всі підійшли до мене та й сказали: «Пошлімо мужів перед собою, і нехай вони вислідять нам той Край та нехай принесуть нам відомість про дорогу, що нею підемо, та про міста, куди ввійдемо» (5 М. 1:19-22).

Чи потрібні вірі «спостерігачі»? Для чого народ просив, щоб спостерігачі розвідали землю? Бог розповів усе про Ханаан, Сам засвідчив про Обіцяну землю, Він знав кожний її сантиметр,

але цього людям було недостатньо. Вони посилають розвідників, щоб перевірити те, що сказав Бог.

Господь, знаючи їхні думки, дозволив їм це зробити. Так, як колись дозволив отримати царя, хоча це не було Його волею. Послання вивідувачів було плодом невірства. Бог вже дав їм землю, її треба було лише завоювати. Для істинного віруючого досить тільки одного слова Божого, йому не потрібні спостерігачі, не потрібні перевірки. Людина віри не поставить під сумнів слово Живого Бога.

Але Ізраїль думав інакше. «І пішли вони на південь, і прибули аж до Хеврону, а там були Ахіман, Шешай та Талмай, нащадки велетня. А Хеврон був збудований за сім літ перед Цоаном єгипетським. І прибули вони аж до долини Ешколу, і витяли там галузку з одним гроном винограду, і вдвох понесли його на жердині; а також узали із гранатів та з фіг. Те місце назвали: Нахал-Ешкол, через те гроно, що Ізраїлеві сини витяли були там. І вернулися вони з розвідки того Краю по сорока днях. І пішли, і прийшли вони до Мойсея й до Аарона та до всієї громади Ізраїлевих синів, до пустині Паран, до Кадешу, і здали справу їм та всій тій громаді, і показали плід того Краю. І вони розповіли йому та й сказали: «Прибули ми до Краю, куди ти послав був нас, — а він тече молоком та медом, а оце плід його!» (4 М. 13:22-27).

Вивідувачі все дослідили, підтвердили слова Господа. І вони повинні були зробити висновок: Божя рука сильна ввести Ізраїль в цю землю. Але цього не сталося. Вони не керувалися вірою, сумніви оволоділи їх серцями.

Це була помилка: не треба було відправляти розвідників у ту землю. Вони не переконали народ, не підбадьорили, а лише підірвали їх віру. Як тільки ми починаємо висловлювати сумніви вголос, невірство бере над нами верх.

Розвідники бачили велетнів, бачили укріплені міста, але не побачили там Самого Бога. Якщо не маєш віри — бачиш нездоланні труднощі. Натомість віра бачить більше, ніж обставини. Віра дивиться на Господа.

Бо проблем в житті не бракує. Написано, що багатьма скорботами належить нам увійти в Царство Небесне. (Якщо в тебе в житті все дуже легко, можливо, ти йдеш не туди?).

«І пустили вони між Ізраїлевими синами злу вістку про той Край, що розвідали його, говорячи: «Той Край, що ми перейшли по ньому, щоб розвідати його, це край, який поїдає своїх мешканців. А весь той народ, що ми бачили в ньому, люди високи на зріст. І там ми бачили велетнів, синів Енака, з роду велетнів, і були ми в своїх очах немов та сарана, і такими були ми і в їхніх очах» (4 М. 13:32-33).

Десять із 12 розвідників дивилися на обіцяну землю фізичними очима, вони бачили не Бога, а перешкоди, і в їхніх серцях запанували страх і невірство.

Але для Бога немає нездоланих міст, немає непереможних велетнів. Бог відкрив нам дорогу до Себе через жертву Свого Сина Ісуса Христа. Тільки жива віра доведе нас до неба. Як б труднощі не зустрічалися в нашому житті, Бог дасть сили здолати це. Тільки нам треба чути Бога і виконувати те, що Він говорить.

Андрій Павлів.

ВЕРЕДЛИВИЙ СТАРИЙ

Коли цей чоловік помер в геріатричній палаті будинку перестарілих в маленькому австралійському містечку, всі вважали його вередливим старим, який помер, не залишивши жодного сліду. Але коли медсестри розбирали його убогі пожитки, вони виявили цей вірш. Його зміст і зміст настільки вражали, що копії вірша розійшлися по всіх усюдах.

Пропонуємо вашій увазі дослівний переклад цього вірша. В англійському оригіналі він звучить дуже поетично.

Що ти бачиш, медсестро? Що ти бачиш? Що ти думаєш, коли дивишся на мене? Вередливий, немудрий старий... З незрозумілим укладом життя, з відсутнім поглядом... Лиш переводить даремно їх. І здається тобі, що він не помічає, що ти робиш. Що вічно губить шкарпетки і взуття. Ні на чому не наполягає, але дозволяє тобі робити з ним все, що завгодно. День, котрий нічим заповнити, окрім купання і годування...

Чи це ти думаєш? Чи це ти бачиш? Розплющ очі, медсестро. Ти не дивишся на мене. А я скажу тобі, хто я.

Навіть сидючи тут тихо, підкоряючись вашому розпорядку, намагаючись жити за вашим бажанням, я все ще десятирічний хлопчик, що живе з батьком і матір'ю, з братами і сестрами, і всі ми любимо одне одного.

Молодий юнак шістнадцяти літ, з крилами на ногах, що мріє зустріти любов всього життя.

Жених, котрому скоро двадцять і в котрого вискакує серце, що пам'ятає клятви, які обіцяв виконати.

А нині мені двадцять п'ять, і в мене вже свій малюк, котрий потребує мого ведення, мого захисту і дому.

Чоловік, котрому тридцять! Мій хлопчик швидко росте. І ми пов'язані непорухливими узами.

А в сорок мої сини виросли і покинули дім. Але моя дружина поруч зі мною і не дає мені сумувати.

І ось в п'ятдесят знову малюки граються біля моїх ніг. Знову ми з дітьми, моя кохана і я.

Темрява нависла наді мною — моя дружина мертва. Я дивлюся в майбутнє і здригаюсь від жаху.

Тепер я живу заради дітей і заради їх дітей.

І я думаю про роки... Про любов, котра в мене була.

Тепер я старий... І життя — жорстока річ. Знухаючись, воно змушує старість виглядати нерозумно. Тіло порохняве і розвалюється, велич і сила відходять. І тепер на тому місці, де колись було серце, — камінь.

Та всередині цієї спорохнявілої оболонки все ще живе молодий чоловік. Я пам'ятаю всю радість, я пам'ятаю весь біль. І я люблю і живу! Я думаю про роки, яких було так мало і які пролетіли так швидко.

І я погоджуюся з впертим фактом, що ніщо не може тривати вічно. Але любов вічна.

Тож відкрийте очі, люди! Відкрийте і подивіться.

Я — не вередливий старий! Подивіться уважно — і ви побачите мене!

Завдяки цьому іспиту Рейчел висловила бажання цілковито віддатися Христові. Слова з її щоденника, написані за рік до смерті, розповідають про її рішення: «Я не збираюся ховати світло, яке Бог запалив у мені. Якщо треба буде пожертвувати всім, я зроблю це».

Віра — це невидимий вияв нашого особистого зв'язку з Христом. Біблія асоціює людину зі світлом — променями надії, що впливають на всіх довкола. Світло неможливо сховати. Така природа світла — світити, незважаючи на всі спроби обмежити його.

Так само, як сходить сонце, ті, хто утвердився у своєму рішенні раз і назавжди, переконані, що світло Божої любові — їхнє друге «я».

«Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі» (Мт. 5:16).

Від нечуваної спеки горіли ліси. До нашого селища пожежа дісталася в четвер близько сьомої вечора... Ніхто її не очікував. Не тому, що нас не попереджали про небезпеку. Просто не хотілося вірити! А можливо, сподівалися на оте наше споконвічне: якимось пронесе... Словом, у нашому селищі не було вжито ніяких заходів.

Біля третьої години водій автомобіля, що їхав із Білоомута, зупинився коло нас (наш дім стояв на початку селища) і попередив: «Будьте готові: через півгодини вогонь буде біля вас».

Мама вийшла на подвір'я і підняла руки до неба. Сльози текли по її щоках. Вона молилася, щоб Бог відвів цю біду. І поки вона молилась, вітер змінював напрям і починав дути паралельно до нашого селища. Коли ж вона опускала руки, чорні клубки диму повертали на нас.

Ми сіли з татом в авто і поїхали подивитися, де горить ліс. Виявилось, зовсім близько! Не встигли ми проїхати й 500 метрів, як побачили вогонь. І тільки тоді повірили в реальність небезпеки. Почали телефонувати віруючим людям і просити молитися за нас. Кинулися набирати воду у відра, виносити речі з дому... І раптом нашу метушню перервала могутня стихія. Почалося!

Затріщала суха висока трава навпроти нашого дому. Вогонь побіг нею до найближчого паркану, а по ньому підібрався до двох симпатичних будиночків. Вони спалахнули, наче були зроблені із сірникових коробок. Через будинок зліва загорівся сарай. Вогонь був попереду і зліва від нас.

Ми з татом почали виносити всі електроінструменти і кидати на город. Усі цінні речі вже були в автомашині. Усе інше — просто старі речі, старі меблі. На стіні висіла репродукція картини — над морем пролітали лебеді. Мій дядько давним-давно зробив на ній напис: «Дні наші минають швидко, і ми летимо». Ця картина висіла ще в нашої квартирі у Харкові. Я швидко зняла її і побігла на город.

Закинувши речі, що залишилися, в авто, батько відвіз мене і маму на кінець селища, а сам залишився «боротися» з вогнем як з диким звіром, котрий не визнає ніяких правил гри.

Увесь цей час ми з матір'ю молилися. Просили, щоб Боже Ім'я прославилось, коли Він збереже наш дім. Нехай багато людей прочитають напис, розміщений на нашому домі: «Бог є любов».

Не знаходячи спокою, я пішла до місця пожежі. Ще далеко побачила, що по нашій вулиці будинки горять один за одним. Люди, охоплені жахом, спостерігали, як вогонь нищить їх добро. Багато плакали. Якось жінка сказала, що горять вже всі будинки. Я пішла попрощатися з нашим домом. І не повірила своїм очам — у страшному диму я побачила неушкодженими три дахи. Наш дім посередині, зліва — будинок сусідки, тітки Валі, яка ходить до нас на служіння, а справа — будинок дядька Михайла, за котрого ми особливо молилися, щоб Бог спас його. Вогонь, який загорівся перед нашим будинком, обійшов нас городами і вибухнув полум'ям лише за два будинки від нас.

Дорогою назад я побачила дядька Михайла з дружиною. По їх обличчях зрозуміла, що вони очікують найгіршого. Коли я вигукнула: «Наші дома не згоріли», вони глянули на мене так, ніби я сказала щось неможливе. Це був погляд надії, що не сміє надіятись. Вони доторкнулися до чуда! Здавалося, що досить сказати їм: «Кайтесь зараз у гріхах!» — і вони впадуть на коліна.

Пожежа вирувала до десятої вечора, а потім ще довго догоряло те, що загорілося. Коли небезпека нового загоряння минула, пожежник зупинився біля нашого будинку і попросив пити. Ми почали говорити про те, що Бог зберіг наш дім від пожежі. На що пожежник сказав, що все це людський фактор, Бог тут ні при чому.

Потім прийшло повідомлення, що горить селище Махове за півтора кілометра від нас. Для пожежників це був «ще не вечір».

Наступного дня я дізналася, що сусід-п'яниця, котрому я не раз говорила про Бога, загинув у тій пожежі в Маховому. Разом зі старенькою матір'ю вони заховалися в якомусь бункері і там задихнулися.

У нашому селищі згоріло 13 будинків. Наступного ранку, проходячи повз будинок дядька Михайла, побачила, як він з гордістю показує якимось знайомим свій дім і обгорілий паркан. Його усмішка наче говорить: «Не було ніякого дива». До мене підійшла його дружина, кажучи: «Якби пожежники не прибули вчасно, згорів би наш дім!».

Я не могла повірити тому, що чула. Господи, як швидко забувається страх, небезпека, невблаганність природної стихії. Вчора просили про Божу милість, а сьогодні «прославляємо» пожежників.

Прийшли журналісти з місцевої газети: «Цей напис ви повісили до пожежі чи після?».

— Ви господар цього дому? Як думаєте, цей напис пов'язаний зі спасінням вашого дому? Цей напис його врятував?

— Ні, не напис, а Той, про Кого там написано.

Прийшли журналісти з місцевої газети: «Цей напис ви повісили до пожежі чи після?».

Прийшла державний службовець області. Вона підійшла до батька і сказала: «Бог провів ваш дім через вогонь». «Аміль», — відповів тато.

Потім багато-багато людей, проїжджаючи повз наш будинок, фотографували, знімали на камери. А тато стояв біля будинку як німий свідок чуда. Один чоловік сказав йому: «Оце дивина! Справа дім цілий і зліва цілий — наче захист! Дивлячись на це, не можна не повірити в Бога!».

Інший чоловік сказав: «Якби ваш будинок згорів, вам держава виплатила б три мільйони рублів і по сто тисяч кожному за згорілі особисті речі (а нас прописано семеро)». Я відповіла йому: «У Бога не було мети дати нам гроші. Він чинить усе для того, щоб прославилось Його Ім'я».

Бог сказав: «Коли переходиш через воду, Я буду з тобою, а через річку — не затоплять тебе, коли будеш огонь переходити, — не попечешся, і не буде палити тебе його полум'я» (Іс. 43:2). І те, що Він обіцяв, Він виконав! Виконав для того, щоб Ім'я Його прославилось в житті Його дітей.

Галина Решиковець.

НАДЗВИЧАЙНЕ СВІТЛО

Рейчел була в школі на уроках, коли двоє учнів розпочали там стрілянину. Один з нападників спитав її, чи вона досі вірить у Бога. Вона глянула йому в очі і сказала: «Так». Він запитав її, чому, але не дозволив відповісти і вбив дівчину.

Рейчел Скотт склала свій іспит, тому її світло розлилося по всьому світові, далеко поза межами її школи в Колорадо, США.

№ 9 (108) Виходить щомісяця
ВЕРЕСЕНЬ 2013 р.

Адреса редакції:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Дана Парипа;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована в
Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного
друкуваного аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726